

เปิดตำนานเทพลามาตา

1046 ปีก่อนคริสตกาล รัชสมัยโจ้วหวางซางตี้ขึ้น กษัตริย์ผู้ทรงอำนาจและนับเป็นกษัตริย์ผู้ชาญสงครามแห่งราชวงศ์ซางอันยิ่งใหญ่ พระองค์กระทำในสิ่งที่ไม่มีบรรพบุรุษกษัตริย์ในราชวงศ์พระองค์ใดสามารถทำได้ นั่นคือการปราบปรามชนเผ่าตงอี รวมทั้งชนเผ่าและหัวเมืองที่คิดกระด้างกระเดื่องจนยอมศิโรราบ

ความยินดีแห่งชัยชนะที่ได้มานั้น สร้างความล้าพองพระทัยแก่โจ้วหวางจนทำให้ดวงเนตรมืดบอด มองไม่เห็นสิ่งที่ประชาราชูร์ต้องประสบอันเป็นผลพวงจากสงคราม

ราษฎรทุกข์ยาก ลำบากหิวโหย ในขณะที่ราชสำนักเฉลิมฉลองอย่างฟุ้งเฟ้อ คนหนุ่มวัยทำงานต่างถูกเกณฑ์ไปเป็นทหารและล้มตายในสงครามจำนวนมาก แต่ละหมู่บ้านเต็มไปด้วยคนแก่ ผู้หญิง และเด็กไร้ซึ่งแรงกำลัง ทำให้การทำกินที่จำเป็นต้องอาศัยแรงงานของบุรุษล่าช้า ยากลำบาก และพบอุปสรรคขึ้นอีกมากโข

ปรากฏการณ์ข้าวยากหมากแพง ฉกชิงวิ่งราว ปล้นสะดมเกิดขึ้นโดยทั่วไป ผู้ที่มีกำลังข่มเหงผู้ที่ด้อยกำลังกว่าจนเป็นเรื่องปกติประหนึ่งอยู่

ในกลียุค แผ่นดินร้อนเป็นไฟแผ่ลามไปทั่วทุกหย่อมหญ้า

และราวกับเคราะห์ซ้ำกรรมซัด เมื่อไฉ้วางปรารถนาในตัวนางงามผู้หนึ่ง ถึงกับคิดทำศึกอีกคราเพื่อให้ได้ตัวนางมา นางผู้มีความงามเปรียบดั่งนางสวรรค์ซึ่งไฉ้วางซางคั้งขึ้นทรงหลงใหลด้วยเห็นว่าคุณนั้นมีใบหน้าละม้ายคล้ายคลึงรูปเคารพพระแม่หนี่ว่าที่ตนพบเห็นโดยบังเอิญเมื่อยามไปกราบกรานบูชา

หญิงงามผู้เป็นบุตรสาวเจ้าเมืองกัจจิว นามซุคำจี

แต่จะมีผู้ใดหยั่งรู้ได้เล่าวาจิตใจของนางหาได้คงงามประดุจนางฟ้าคังเช่นที่เห็นภายนอกไม่!

จะมีผู้ใดหยั่งรู้ว่า นางจะนำหายนะมาสู่ผู้คนและผืนแผ่นดินนี้ นำความล่มสลายมาสู่ไฉ้วางผู้เกรียงไกรและราชวงศ์ซางที่ปกครองเหนือแผ่นดินกว้างใหญ่มายาวนาน

หากจะมีผู้ใดล่วงรู้อนาคต ก็คงจะมีแต่

บุคคลผู้นั้น...

กาลเวลาหมุนเวียน วันคืนเคลื่อนคล้อย ผลัดเปลี่ยนไม่มีวันจบสิ้น
ไม่รู้วามันเริ่มต้นที่ใดและสิ้นสุดที่ตรงไหน

แต่สำหรับข้ามันจะเป็นอย่างไรก็คงไม่สำคัญ...

"อดีตที่ผ่านพ้นไม่อาจตัดสินทุกสิ่งในอนาคต ขอเพียงแน่ใจและทำวันนี้ให้ดีที่สุด ไม่ว่าวันข้างหน้าจะเป็นอย่างไร ก็จงอย่าได้เสียใจ เพราะถือว่าตนได้ทำในสิ่งที่ควรอย่างเต็มที่และสุดความสามารถแล้ว"

มีใครคนหนึ่งเคยบอกเอาไว้เมื่อยามที่ข้าท้อแท้ ท้อถอย ไม่อาจจะหาทางออกให้กับตนเอง

วันปีผันผ่าน แต่ความทรงจำของข้ากลับไม่เคยรางเลือน

ทุกชั่วเสี้ยวลมหายใจ ข้าคิดถึงแต่ช่วงเวลานั้น บางทีอาจจะเป็นอย่างนี้ไปจนชั่วชีวิต

แต่...ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ไม่ประสงค์ให้เรื่องราวเหล่านั้นต้องสูญ-

สลายไปพร้อมกับตัวข้า และเวลาที่ไหลไปดุจสายน้ำหลากนี้ได้อย่างไร้ประโยชน์

ด้วยความสำนึกเช่นนั้นเองที่ผลักดันให้ข้ามละจากข้างกาย*เหมยลี่* ภรรยาอันเป็นที่รักซึ่งกำลังเข้าสู่นิทรา ลูกขึ้นมาผนหมึกและหีบพู่กันซิคเตียนบันทึกเรื่องราวอยู่ในยามดึกสงัดไร้ผู้คนเช่นนี้

เพราะเกรงว่ากาลเวลาจะทำให้มันเลื่อนรางลงไป ทั้งที่ข้ามั่นใจว่าคงไม่มีวันนั้น

แต่คงไม่มีผู้ใดหยุดยั้งสังขารมนุษย์ที่ร่วงโรยทรุดโทรมไปตามกาลเวลาได้ แม้ว่ากาลข้างหน้าตัวข้าจะเหลือเพียงร่างที่ไร้ลมหายใจและสูญสลายกลายเป็นเถ้าธุลี ข้าก็ปรารถนาให้เรื่องราวต่อไปนี้ได้สืบทอดไปจนชั่วลูกชั่วหลาน อยู่คู่กับโลกนี้ไปตลอดกาลผ่านตัวอักษรที่จารึกไว้ด้วยตัวข้าเอง

หลายปีล่วงผ่านมาแล้ว

นับตั้งแต่ราชวงศ์โจวสถาปนาขึ้นปกครองแผ่นดินแทนราชวงศ์ซางที่ล่มสลาย ตัวข้ายังคงรับราชการสนองพระบาทภายใต้การดูแลของอัครมหาเสนาบดีผู้เฒ่า *เจียงไท่กง* อย่างปกติสุข และไม่มีสิ่งใดขาดตกบกพร่อง ต่างต่างกับวันวานที่ข้าเป็นเพียงบัณฑิตหนุ่มตกยาก ลูกชาวนาจนๆ ที่รับจ้างหาเลี้ยงปากท้องตามกำลังและสติปัญญาที่พอมีติดตัว และถูกผู้อื่นรังแกอยู่รำไป

มาถึงวันนี้ ข้ายังหวนนึกถึงวันนั้นเมื่อหลายปีก่อน วันที่บุคคลผู้หนึ่งก้าวเข้ามาในชีวิต และพาข้าออกจากวังวนแห่งความเลวร้ายอันไม่น่าจดจำเหล่านั้น ทำให้สุนัขจนตรอกอย่างข้าได้ลืมตาอ้าปากเป็นผู้เป็นคน

เดือนปีข้างผ่านไปรวดเร็วราวกับทุกสิ่งเป็นเพียงเรื่องโกหก แต่ข้ารู้ดีว่าทุกอย่างคือเรื่องจริงที่เคยเกิดขึ้น

สงครามซาง-โจวที่ยืดเยื้อยาวนานไม่อาจหาข้อสรุป จนสร้างความทุกข์ยากลำบากให้กับผู้คนยังประทับอยู่ในความทรงจำ เวลานั้นข้าเป็นเพียงชาวบ้านคำด้อย ไร้อำนาจยศศักดิ์ อาจะถึงขั้นไร้ซึ่งตัวตนและพร้อม

จะสูญเสียกลายเป็นเพียงเจ้าชู้สินอันไร้ค่าได้ตลอดเวลา

ข้าถือกำเนิดในเมืองกัจจิว หัวเมืองใหญ่หัวเมืองหนึ่งในอำนาจปกครองของโจวหวาง และยังเป็นถิ่นกำเนิดของนางงามผู้ลุ่มเมืองประจักษ์พิศจากกระหายเลือดคนมาชู้คำจี

ในเวลานั้นขุนนางผู้รักคิมากมายต่างได้รับโทษทัณฑ์อันไม่ควรเพียงเพราะเอ่ยเตือนสติโจวหวางซางคังขึ้นไม่ให้หลงมัวเมาในอิสตรีจนลืมบ้านเมืองและราษฎร

และหนึ่งในนั้นมีมหาเสนapatiผู้หนึ่ง นามว่า หลี่ปิง

มหาเสนapatiหลี่ปิงต้องโทษเนรเทศมายังหัวเมืองอันห่างไกลนี้พร้อมด้วยภรรยาและบุตรชาย

ว่ากันว่าเป็นที่น่าแปลกยิ่งนักที่เขาได้รับโทษอันจัดได้ว่าเป็นขั้นต่ำสุด ในขณะที่ผู้อื่นต้องโทษในข้อหาเดียวกันกลับต้องประสบชะตากรรมเลวร้ายจนไม่อาจจะสาธยายได้

แต่เชื่อว่าชีวิตของมหาเสนapatiหลี่ปิงจะมีเพียงความโชคดี เพราะระหว่างเดินทางไปยังกัจจิว เขากลับต้องสูญเสียทั้งภรรยาและบุตรชายไป ด้วยโรคภัยที่ไม่อาจจะระบุสาเหตุได้

คงสงสัยว่าเหตุใดข้าจึงต้องกล่าวถึงมหาเสนapatiผู้ต้องโทษผู้นี้

นั่นเพราะเมื่อเขาสูญเสียภรรยาและบุตรชายคนโต เป้าหมายและชีวิตบั้นปลายของมหาเสนapatiผู้ถูกเนรเทศ จึงฝากเอาไว้ที่บุตรชายคนรองซึ่งว่ากันว่าหายสาบสูญไปเสียหลายปี

และบุคคลผู้นี้เองที่เข้ามามีส่วนสำคัญในการเปลี่ยนแปลงชีวิตข้าจนกลายมาเป็นตัวข้าในปัจจุบัน...

ก่อนหน้านั้นข้าเคยได้ยินคำเล่าลือเกี่ยวกับหลี่ปิง นายทหารรูปงามว่า นอกจากภรรยาเอกที่ทางตระกูลจัดการให้ เขายังมีภรรยารองผู้มีรูปโฉมงดงามปานนางฟ้าแต่กลับมีข่าวลือประหลาดเล็ดลอดออกมาไม่ขาดสายราวกับเป็นการจงใจ บ้างก็ว่านางเป็นปิศาจแปลงกายมาล่อลวงเขา บ้างก็ว่าเป็นเทพธิดาที่ลงมายังโลกมนุษย์ แต่แน่นอนที่สุดก็คือ นาง

ให้กำเนิดบุตรชายอีกคนกับหลี่ปิง

สืบเนื่องจากคำเล่าลือต่างๆ นานา เป็นเหตุให้ฟูเหรินรองถูกครอบครัวย้ายสามีและฟูเหรินใหญ่ขับไล่ออกจากตระกูล โดยที่หลี่ปิงไม่อาจช่วยเหลือได้ นางจากไปพร้อมกับลูกน้อยซึ่งอยู่ในวัยแบเบาะ

แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น หลี่ปิงก็หาได้ใจจิตใจคำนึงถึงที่สุดได้ แม้ไม่อาจอยู่ร่วมชายคา แต่เขาก็ส่งคนไปคุ้มครองและจัดหาที่พักให้ภรรยา กับบุตรชายคนรองของตนเป็นอย่างดีโดยไม่มีผู้ใดรับรู้เลยว่าทั้งคู่พำนักอยู่ที่แห่งใด มีเพียงคำเล่าลือที่กลืนหายไปกับกาลเวลา จนผู้คนลืมเลือนไปแล้วว่ายังมีบุคคลทั้งสองอยู่ในโลกนี้

แต่แล้ว...ราวกับเป็นเรื่องเหลือเชื่อ เมื่อมหาเสนาบดีหลี่ปิงเดินทางมาถึงกั๊กจิวพร้อมกับชายหนุ่มผู้หนึ่ง และแนะนำกับทุกคนที่พบว่าชายหนุ่มผู้นั้นคือบุตรชายของตน คุณชายรองแห่งสกุลหลี่ ซึ่งคนนำไปซุกซ่อนเอาไว้จากเงื้อมมือของฟูเหรินใหญ่และญาติพี่น้องที่ชิงชิงรังเกียจ

เวลานั้นทั่วเมืองกั๊กจิวต่างโจษจันถึงคุณชายรองของมหาเสนาฯ ซึ่งไม่มีใครคาดคิดว่ายังมีชีวิตอยู่มาจนถึงปัจจุบัน อีกทั้งเติบโตเป็นหนุ่มรูปงาม ไม่ถื่อเนื้อถื่อตัว จนได้รับคำชื่นชมจากผู้พบเห็น

ข้าสารภาพตามตรงว่าไม่เคยใส่ใจกับเรื่องราวเหล่านี้เลยในเวลานั้น สิ่งที่ข้าใส่ใจคือ จะทำเช่นไรให้ตนเองมีชีวิตอยู่รอดท่ามกลางสถานการณ์อันไม่ปกติเช่นนี้ได้

บิดามารดาข้าจากไปเสียนานแล้ว ข้าอาศัยอยู่เพียงลำพัง ยังชีพด้วยวิชาความรู้ที่พอมีติดตัวและแรงกำลังที่มีไม่มาก แต่ก็พอทำให้ตัวเองอยู่รอดไปได้อย่างไม่ลำบากนัก

จนเมื่อวันหนึ่ง ข้าจึงมีโอกาสดำพบกับเขาโดยไม่ได้ตั้งใจ

คุณชายรองแห่งสกุลหลี่ผู้เลื่องชื่อบุคคลในกั๊กจิว บุคคลที่ข้าไม่เคยให้ความสนใจมาก่อนจนชั่วเสี้ยวยามที่เขามาอยู่ตรงหน้า และยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือคนต่ำต้อยไร้สกุลรฐชาติอย่างข้าโดยไม่คิดรังเกียจ

หยิบยื่นโอกาสที่ไม่คิดว่าชีวิตนี้จะได้รับ จนทำให้ข้ามีวันนี้

ข้าจะไม่มีวันลืม...

ข้าสาบานกับตนเองนับตั้งแต่เสี้ยวยามนั้น...

ไม่ว่ากาลเวลาคะผ่านไปนานเพียงใด วิญญาณคงนี้จะสถิตอยู่
หนใด ข้า... *เว่ยเหลียง* ผู้นี้จะไม่มีวันลืมเจ้าของนามนั้น คุณชายรองแห่ง
สกุลหลี่...

หลี่เอ๋อร์หลาง

"คุณชายรอง นั้นท่านจะออกไปไหนขอรับ"

ผมชะงักเท่าที่ยกคาง ลอบกลอกตาคัวยความเอือมระอา แล้วหัน
กลับไปมองเจ้าของเสียงทักถาม

เขาเป็นชายวัยกลางคน แต่งตัวลักษณะพ่อบ้านแบบหนังจิ้งก้าน
ภายในทั้งหลาย บ่งบอกฐานะโดยไม่ต้องถามให้ยาก

"ข้าจะออกไปข้างนอก" ผมตอบเรียบๆ มองท่าทางนอบน้อมระคน
เกรงๆ นั้นอย่างไม่ค่อยจะพอใจ

"เช่นนั้นข้าจะไปสั่งให้คนของเราเตรียมตัว..."

"ไม่จำเป็น" ผมรีบร้องห้ามขณะที่เขาหันหลัง "ข้าดูแลตัวเองได้"

"แต่ว่าท่านเสนาฯ ให้ข้าดูแลท่าน"

"เช่นนั้น ถ้าท่านพอลกลับมา ข้าจะบอกท่านเองว่าข้าไม่ต้องการ
คนดูแล"

ผมไม่รอฟังเสียงค่าน เดินออกมาจากคฤหาสน์หลังงามของมหา
เสนาบคิหลี่ปิง ท่านพ่อของผม...

ถูกต้องแล้วครับ อยู่ๆ ไอ้ศรัยก็มีฟองอกขึ้นมาอีกคนหนึ่ง ไม่รู้เป็น
เพราะฟ้าลิขิต เวรกรรมนำพาหรืออะไร ทำให้ผมต้องมาอยู่ในสถานการณ์
อย่างนี้

อย่างนี้ที่ว่าก็คือ *อย่างนี้* ไม้ครับ...

...เมื่อได้ฤกษ์เดินทาง เราต่างคนต่างทำหน้าที่โดยมารวมตัวกัน
อย่างเคย และนี่เป็นครั้งแรกที่การลงจอดของพวกเราไม่พบอุปสรรค

ปัญหาใดๆ ซ้ำยังลงในที่ทำเลที่สุดๆ เพราะมันคือกระท่อมร้างกลางป่า
หลังหนึ่งซึ่งอยู่ในสภาพดีพอสมควร ให้พวกเราได้ใช้นั่งพักปรึกษาหารือ
วางแผนกันต่อไปได้อย่างสบายๆ

ผมหลังคิดว่านี่จะเป็นการเดินทางที่ดีที่สุดเพราะไร้ซึ่งอุปสรรค
ขัดขวาง อันบ่งบอกฤกษ์ไม่คัมคั้งแต่คันเหมือนสองครั้งที่ผ่านมา แต่น่า
เสียดายที่ผมค่อนข้างสรุปเกินไป

เพราะเมื่อปลีกตัวออกมาเดินเล่นนอกกระท่อมเปลี่ยนบรรยากาศ
เพียงแค่นั้น ไม่น่าเชื่อว่าจะได้พบกับใครคนหนึ่ง ใครคนนั้นควมมาตัวใหญ่
ตรงมายังกระท่อมที่พวกเราอยู่แต่เพียงลำพัง

ใครคนหนึ่งที่ทำให้ผมถึงกับตกตะลึง พูดยอะไรไม่ออกเมื่อได้เห็น
ใบหน้าชัดเจนนักตา

ใครคนนั้นที่มีใบหน้าเหมือนกับพ่อผมเปี๊ยะ จนผมเผลออุทาน
เรียกเขาค้วยคำนั้นออกไป

เท่านั้นแหละ เป็นเรื่องสิครับท่าน!

คนคนนั้นลงจากหลังม้า เดินตรงเข้ามาหาผม เราจ้องตากันอย่าง
ไม่แน่ใจอยู่พักหนึ่ง จนเมื่อเจ้าจิ้งจอกน้อยยในร่างมนุษย์เต็มขั้นเพราะเพิ่ง
มีโอกาสดอกมายึดเส้นยึดสายไผ่หน้าออกมาจากประตูกระท่อมและร้อง
เรียกผมว่า "เออร์หลาง"

...งานเข้ายิ่งกว่าเดิมอีกครับท่านผู้ชม!

คุณลุงผู้มีใบหน้าราวกับก๊อปปี้ผมมาทุกสัดส่วน ยกเว้นเครื่อง
แต่งตัวกับทรงผม พุ่งเข้าสวมกอดผมแน่นจนแทบหายใจไม่ออก ปากก็
พร่ำพรรณนาอะไรมากมายฟังไม่ค่อยทัน เค้าๆ ได้ว่าเกี่ยวกับลูกๆ เมียๆ
แต่ที่แน่ที่สุดคือคุณพ่อท่านคันปึกใจว่าผมเป็นลูกจริงๆ จังๆ นะสิครับ!

มาถึงตอนนี้ผมชักสำนึกได้แล้วว่าต่อให้หน้าเหมือน แต่ยังไงคน
คนนี้ก็ไม่น่าจะใช้พ่อผมได้ ดังนั้นผมจึงพยายามหาเหตุผลมาอธิบายทุก
วิถีทาง ยืนยันว่าตัวเองแท้หย่างไม่ใช่แท้หลี่ เขาก็ไม่เชื่อ แถมยังว่าเพราะ
ผมโกรธที่เขาทิ้งไปถึงไม่ยอมรับเป็นพ่อ ไม่ยอมเข้าสู่สกุลหลี่ ไปกันใหญ่

เลยทีนี้

เท่านั้นไม่พอ ลุงแกยังบอกว่าชื่อเออร์กลางของผมนั้น เขาเป็นคน
ตั้งใจเพราะผมเป็นลูกชายคนรองของตระกูล ขนาดมีพวกสัตว์ในคาถา
ช่วยยืนยันว่าไม่ใช่ก็ยังไม่เชื่อ อ้างว่าเห็นผมอยู่ในบ้านของลูกของเมียเขา
ซัดๆ ยังจะปฏิเสธ แถมหาเพื่อนมาช่วยพุดขนาดนี้ คิดจะปฏิเสธพ่อตัวเอง
ให้ได้ใช้หรือเปล่า จากนั้นเขาก็คร่ำครวญ ครรำนน้ำตา ร่ำเป็นวรรค
เป็นเวรจนพวกผมแทบจะหาช่องแทรกไม่ได้

สุดท้ายผมก็ต้องยอมแพ้ รับสมอ้างเป็นหลี่เออร์กลางอย่างที่เห็น
รุ่นวายคิแท้ ชีวิตเนตรครัย...

ส่วนที่ยอมรับสมอ้างไม่ใช่เพราะเห็นใจในชะตากรรม หรือเพราะ
เห็นว่าเขาหน้าเหมือนพ่อผมอย่างเดียวหรอกนะครับ แต่เพราะอะไร
บางอย่าง...อะไรบางอย่างที่ผมรู้สึกได้ว่าเขาอาจนำไปสู่ที่ซ่อนของเหล่า
เซียนเชิงเสียวที่ถูกผนึกไว้

"ว่ายังไงคุณชายหลี่ คุณท่านคงกำลังอารมณ์ไม่ดี มีอะไรให้ข้าผู้น้อย
ช่วยหรือไม่"

ผมเหล่มองเจ้าหลานชายที่ยืนฟังกำแพงคั่งอยู่ตรงหัวมูมถนนห่าง
จากประตูบ้านไปไม่กี่ไกล

หลังจากตกลงปลงใจกลายเป็นขุนชายรองของมหาเสนาฯ หลี่ปิง
ผู้ซึ่งจับพลัดจับผลูมาเจอกันอย่างงงๆ พุคเองเออเองเสร็จสรรพคนนั้น
เพื่อไม่ให้ผู้คนแตกตื่นตกใจกับบรรดาสัตว์ในคาถา เมื่อวันดีคืนดีพวกเขา
องค์ลงอะไรกันขึ้นมา ผมจึงจัดการให้กลับคืนสู่ร่างที่สะดวกที่สุดในการ
คิดตาม นั่นคือรอยปานสุคประหลาดไค้แขนเสื้อ จิ้งจอกน้อยชีซ่า และ
สุนัขบ้านสีดำตัวใหญ่ โดยอ้างว่าเลี้ยงเอาไว้และขอเอามาเลี้ยงต่อ ยกเว้น
ก็แค่เจ้าหลานชายซึ่งต้องหิวมาด้วยในสภาพคนธรรมดาในฐานะสหาย
สนิท

นับเป็นเรื่องน่าแปลก ทั้งๆ ที่มีหลายอย่างน่าสงสัยทั้งเรื่องพุหริน
รองของเขาที่ผมบอกไม่ได้ว่าหายไปไหน หรือจะเป็นเรื่องเพื่อนรักอะไร

กับเจ้าหลานชายนี้ แต่ลุงหลืปึงกลับไม่มีท่าทีสงสัย นอกจากความศรัทธา
ออกนอกหน้าที่ได้พบลูกกำมะลออย่างผม

เห็นแล้วก็อดสงสัยเห็นใจไม่ได้ ไม่รู้ว่าลูกเมียตัวจริงของเขาไป
ไหนและเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เรื่องนี้ถ้าหากมีเวลา ผมคงต้องช่วยสืบหาที่มา
หน่อยแล้ว

"จะให้ข้าช่วยอะไรหรือไม่คุณชายหลื" เงินเสียงยังกวนไม่เลิก แถม
ไม่รู้ตัวอีกด้วยว่ากำลังทำตัวเป็นจุดสนใจ

...หรือไม่ต้องทำ เจ้านี่อาจดูน่าสนใจอยู่แล้วโดยเฉพาะกับสาว ๆ ที่
เดินผ่านไปมา เห็นมองจนเหลียวหลังกันแทบทุกราย

ก็อยากจะภูมิใจในความหล่อของหลานชายอยู่หรอก ถ้าตอนนี้ไม่มี
อารมณ์นะครับ

"ช่วยทำตัวให้มีสาระ แต่ถ้าทำไม่ได้ก็เจียบไปซะ" ผมตอบนิ่งๆ
มั่นใจว่าเนื้อหาคงจะเชื่อดูใจไม่น้อย ดูจากสีหน้าของเจ้าคนพิ้งที่
นิ่งสนิท ก่อนเริ่มแปรเปลี่ยนพุ่งขึ้นสู่จุดเดือด บ่งบอกว่าพร้อมระเบิดได้
ทุกเวลานั้น

ผมนี้ก็นิสัยเสียนะ รู้ทั้งรู้ว่าผลจะออกมาอย่างไรก็ยังไปแห่อีก

"อื๊บ ฮ่าๆ"

เสียงเจ้าจิ้งจอกน้อยเล็ดลอดออกมาจากห่อผ้าข้างเอว ผมรีบ
กระแอมเพื่อให้รู้ตัวว่ารอบคอบไม่ได้มีแค่พวกเรา หากชาวบ้านชาวช่อง
ได้ยินถุงผ้าหิ้วเราจะได้คงตกใจตายกันหมด เขาจึงยอมลดเสียงลง

"ขอโทษด้วย ก็ใครจะไปนึกว่าคนใจเย็นอย่างเจ้าจะเล่นเจ้าเงินเสียง
ไปแบบนั้น เห็นหน้าเขาแล้วข้าอดขำไม่ได้จริงๆ"

ผมรีบตะบปดถุงผ้าเอาไว้ในอุ้งมือทันที เมื่อเห็นสายตาเจ้าเงินเสียง
พุ่งเป้าไปตรงจุดนั้น

"อือ...มีเรื่องอะไรกัน ส่งเสียงอะอะ" เจ้ามังกิน้อยส่งเสียงจ้วงเจีย
คงเพราะเพิ่งตื่น ถือว่าเป็นโชคคิที่เจ้านี้ไม่ได้เห็นสภาพเมื่อครู่ ไม่งั้นละก็
...หึ คงได้เกิดศึกกลางตลาดก็คราวนี้

"ถือว่าเจ้าพลาดมากสำคัญไปแล้ว นีหลง"

"ฉากสำคัญอะไร"

"จะอะไรก็ช่างเถอะ" เงินเซียงรีบเอ่ยตัดบท คงเพราะไม่อยากเสียหน้าต่อหน้าคู่อริ จึงหันมาใส่ผมต่อ "คุณชายหลี่ ในเมื่อเจ้าว่าข้าไม่มีสาระ เช่นนั้นข้าขอถามหน่อยว่าเจ้ากำลังทำอะไรที่เป็นสาระและประโยชน์กับงานของเราบ้าง"

แน่ะ! ยอกย้อนซะด้วย

"ตามหาเซียนเซิงเซียว..." ผมตอบตามความจริง ถึงจะดูเหมือนว่าไม่ได้ทำอะไร แต่ตลอดเวลาที่มีโอกาส ผมพยายามลองเปิดจิตหาสัมผัสพลังของเซียนเซิงเซียว ไม่ได้ปล่อยให้เวลาสูญเปล่าไปเลย

"แล้วเจ้าใช้สัมผัสพิเศษ คาที่สามของเจ้าหาकुไม่ได้หรือ"

"ได้ แต่มันไม่สะดวก" ตามนั้นละครับ เพราะอะไรก็น่าจะเคากันได้

"เพราะเจ้านั้น?"

"ข้าเคาว่าน่าจะใช้" จริงๆ ไม่ต้องเคาก็รู้ว่าใช้เน่อยู่แล้ว

"ข้าไม่เข้าใจว่าเจ้าเทียนอวี่อะไรนั้นทำเพื่ออะไร" เงินเซียงพูดคล้ายรำพึงกับตัวเอง ก่อนจะหันมาจ้องงูผ้าเข้ม้งอีกครั้ง "หุหลิจิง!"

"อย่าถามข้า เพราะข้าก็ไม่รู้" จิ้งจอกน้อยปฏิเสธทันควันก่อนจะเงิบเสียงไปทันที ส่วนนิหลง ร่ายนี้พักหลังๆ ก็ชี้เขาใช้ได้ นี่ก็คงจะนอนอีกแล้ว ไม่รู้เพราะง่วงจริงหรือขี้เกียจหาเรื่องกับเจ้าเงินเซียง

"นายท่านคิดว่าเสนาบดีหีปิงมีส่วนเกี่ยวข้องกับเซียนเซิงเซียวหรือขอรับ" เฝ้าฟ้าผู้รู้รอบทุกสถานการณ์รีบแทรก เบนบทสนทนาไปหัวข้ออื่นอย่างรวดเร็ว ผมหันไปลูบหัวเขาเบาๆ อย่างเอ็นดู (เฉพาะในร่างน้องหมานะ)

"ข้าไม่แน่ใจ ข้ารู้สึกถึงอะไรบางอย่าง เศษเสี้ยวพลังที่ประหลาดมากบนตัวเขา ไม่แน่ว่าอาจเป็นไปได้"

"แล้วจะอย่างไรกันต่อไป จะรออยู่เช่นนี้ให้เวลาผ่านไปเรื่อยๆ"

เช่นนั้นหรือ"

"ใครบอกว่าข้าจะทำเช่นนั้น"

"แล้วเจ้าจะทำอย่างไร"

ผมไม่ตอบคำถามของเงินเสียง แต่เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าเบื้องบน
ที่ปรากฏเค้าเมฆหมอกครึ้มแทน

"พวกเจ้าคิดว่าช่วงนี้ฝนตกมากเกินไปหน่อยไหม" ตั้งแต่มาถึงเมือง
กัจิ๋ว แทบนับครั้งได้ที่จะได้เห็นแสงตะวัน ตลอดเวลาไม่ฝนตก บรรยากาศ
ก็มีครึ้มชวนหดหู่อย่างนี้ ยิ่งมองยิ่งชวนให้รู้สึกท้อแท้สิ้นหวังแปลกๆ

"จะมากหรือน้อยแล้วมันเกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้"

"นายท่านคงหมายความว่ามันไม่ใช่เรื่องปกติกระมัง" เหาฟ้าช่วย
แก้ไขข้อสงสัยของเจ้าหลานชายเบาๆ ท่ามกลางผู้คนมากมายของย่าน
การค้า คงไม่มีใครสังเกตหรือมาใส่ใจว่ามันเป็นเสียงพูดของสุนัข

"ใช่" ผมพยักหน้าสำหรับ

"ได้ยินท่านพ่อว่าตอนนี้ น้ำทะเลหนุนเข้ามา น้ำในแม่น้ำโกไล่จะล้น
คลอง หากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป น้ำคงท่วมเมืองกัจิ๋วแน่ ลำพังภัยสงคราม
ที่เป็นปัญหาคาราคาซังก็ทำให้ผู้คนทุกข์ยากลำบากอยู่แล้ว ถ้ามีเรื่องนี้มา
ซ้ำเติม ข้ายังนึกไม่ออกว่าชาวบ้านจะอยู่อย่างไร"

เป็นความจริงที่ว่าผมเผลอเข้ามาอยู่ในยุคที่ไม่ค่อยน่าพิสมัยที่สุด
เท่าที่เคยสัมผัสมา

จากคำบอกเล่าของท่านพ่อหลี่ปิง ท่านเป็นขุนนางในราชสำนักชาว
ที่ต้องโทษเนรเทศเพราะไปบังอาจคัดค้านกล่าวหาพินถึงสนมสุดหวง
ของเจ้าหวางซางตี้ซิ่น กษัตริย์แห่งราชวงศ์ซาง ซึ่งเป็นราชวงศ์ที่คงอยู่เมื่อ
สามพันปีก่อนนับจากยุคปัจจุบันของผม

นางสนมผู้นั้นนามคำจิ เป็นชื่อที่ทำให้ผมขนพองสยองเกล้า
สุดๆ เพราะเจ้าของชื่อนี้เป็นที่รู้กันดีว่าคือผู้นำมาซึ่งการล่มสลายของ
ราชวงศ์ซางอันยิ่งใหญ่

ในแง่ประวัติศาสตร์ที่พอรู้มา เรื่องนี้ไม่มีอะไรซับซ้อน ซางตี้ซิ่น

หลงรักชูคำจิ บุตรสาวเจ้าเมืองกิโจผู้คงคาม แต่หาฐิไม่ว่ากำลังซัดศึกเข้าบ้าน เพราะคำจินั้นได้รับบัญชาจากผู้เป็นพ่อให้เป็นไส้ศึก และเป็นหนอนบ่อนไส้คอยทำลายราชวงศ์ซาง เพื่อคนจะได้ขึ้นเป็นใหญ่

แต่เพราะชะตาฟ้าลิขิต ให้โจวเหวินหวางจีซาง หวางแห่งแคว้นโจว ผู้อยู่ใต้อาณัติของซางจำเป็นต้องเข้ามาแทรกแซงเพราะทนความเสื่อมทรมานของบ้านเมืองไม่ไหว สุดท้ายเกิดสงครามใหญ่ สกูลโจวสามารถเอาชนะซางได้เนื่องด้วยความอ่อนแอ และความเสื่อมโทรมภายในเป็นเหตุหลัก จากนั้นจึงเกิดการผลัดเปลี่ยนราชวงศ์จากซางสู่โจวในที่สุด

หากพูดในแง่ของตำนาน ผมรู้แคว່ว่ามันมีเรื่องซับซ้อนยุ่งวายนามากมาย แต่เพราะยังอ่านหนังสือตำนานเล่มนั้นไม่จบฉันมีเหตุให้พลัดถิ่นมาอยู่ที่นี้ซะก่อน จึงไม่สามารถเจาะลึกรายละเอียดได้ว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้นกับเมืองกิโจนี้หรือไม่

แต่ที่แน่นอนกว่าแซ่เป้งก็คือ แผ่นดินไหนเกิดสงคราม คนที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดก็คือประชาชนตาดำๆ ไม่รู้อิโหนอิเหน่เอง

"แต่ว่าเราในตอนนี้จะช่วยอะไรไม่ได้มาก" เฉินเซียงทอดถอนใจพลางกวาดสายตามองไปยังแผงค้ำขายรอบตัว ขณะที่เท้าก็ก้าวไปเรื่อย

"แล้วถ้าช่วยได้เจ้าจะช่วยหรือไม่ละ" ผมลองหยั่งเชิง ทั้งๆ ที่รู้ว่าคนอย่างเฉินเซียงนะ กับคนทั่วไปเขาใจอ่อนเป็นกล้วยเหี่ยว จะถามหรือไม่ก็คงไม่สำคัญ

"ถึงมันจะไม่ใช่ว่าหน้าที่โดยตรงแต่ข้าย่อมอยากช่วย แล้วเจ้ามีทางหรือ"

"ตอนนี้ยัง"

"อ้าว"

ไม่ต้องทำท่าผิดหวังขนาดนั้นก็ได้อ ฉันไม่ใช่อัจฉริยะ จิเนียสที่ไหนนะ ถึงจะได้ปั่นความคิดไวปรี๊ดปรี๊ดปานจรวด

แต่...

"แต่ถ้าเราหา มันก็ต้องมีสักทาง" ไซ้แล้วละ ยังไงผมก็ยังเชื่อว่าทุกปัญหาย่อมมีทางออกเสมอ ถ้าเราพยายามมองหา ไม่ท้อแท้จนปิดหูปิดตาตัวเองโดยไม่รู้จักตัวไปก่อน

"นั่นสินะ จริงของเจ้า"

หะ!? เมื่อไหร่ เจ้าเงินเซียงพูดว่าไงนะผมได้ยินไม่ชัด!?

"เจ้าบ้าเอ๊ย!"

เออใช่ มันต้องแบบนี้สิถึงจะ...ถูก

ชะเมื่อไรเล่า! นี่ใครมันมาตะโกนหยาบคายไร้มารยาทกลางตลาดอย่างนี้เนี่ย ฮะ! เคี้ยวพ้อซักกลิ้ง!

"ขอโทษข้าสิ ขออภัย ข้าคนชั้นต่ำ กล้ามากนะที่มาหยามหน้าคนของจวนเจ้าเมือง!!"

บทพูดทำนองนี้มันนักเลงกำลังรังแกชาวบ้านซัดๆ แบบนี้พระเอกอย่างผม ก็ต้อง...อ้าวเฮ้ย! เจ้าเงินเซียงงง!!

แค่กะพริบตา เจ้านั่นกลับเข้าไปแทรกอยู่ในกลุ่มคน จัดการผลึกเจ้าคนลงมือลงเท้ากับคู่กรณีทีนั้นออนคุตคู่คลุกฝุ่นกระเด็นไปเสริจสรรพ

ไวกานวอกสมเป็นศิษย์เจ้าลึงจ้อจริงๆ

ผมส่ายหน้าพาลางหันไปพยักพเหิดกับเห่าฟ้าแล้วจึงตามไปดูเหตุการณ์

"เจ้าเป็นใคร มายุ่งอะไรกับเรื่องนี้?"

"ข้าแค่ไม่ชอบเห็นคนมารังแกคนน้อย" เงินเซียงตอบราวกับอ่านบทพระเอกหนังกำลังภายในมาอย่างไงอย่างงั้น

"เจ้าอยากจับตัวสินะ" นี่ก็พอกัน ท่าทางจะเป็นผู้ร้ายมืออาชีพ บทเป๊ะมาก

"รู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร!"

นั่นไง...คำถามนี้มันเป็นคำถามบอกยี่ห้อพวกผู้ร้ายหรือไง ถ้าปัญญาอ่อนขนาดไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใครจะต้องออกปากถามคนอื่นอย่างนี้ ก็อย่าออกมาเดินถนนให้อายคนเลยดีกว่า

"เจ้าเป็นใครไม่สำคัญ รู้เอาไว้ว่าสหายข้าณะคือคุณชายรองของท่านเสนาฯ หลี"

อ้าว! โยนมาไม่บอกไม่กล่าวเล่นนะ งานช่วยหาเรื่องมาให้ลูกคงเป็นงานถนัดของเจ้าหลานชาย ว่าแต่เจ้านี่กำลังเข้าใจผิดอะไรหรือเปล่า ผมไม่ชอบของพรรคนี้เท่าไรไม่ต้องใจดีหามาให้ก็ได้

"อ้อ คุณชายรองผู้เฒ่าของท่านเสนาฯ พลัดถิ่นนั่นเอง" ชายหนุ่มอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเดินเคียงหน้าตามองแล้วก็พอดูได้ (ตามมาตรฐานของผมนะ) สมกับเป็นลูกผู้ดี (เดาจากยี่ห้อเครื่องแต่งตัว หัวจรดเท้าที่โคจรจากชาวบ้านรอบตัวไปไกลลิบ) ก้าวเดินอากีไสมาค นักเลงเต็มขั้นเข้ามาตรงหน้าผม แล้วมองขึ้นลงเท้าจรดหัว หัวจรดเท้าแบบไม่เกรงมารยาทหรือสายตาคาจันมุงที่พร้อมใจชมเหตุการณ์โดยรอบ

"เป็นเช่นไรเล่า เมืองกั๊กจิวของลุงข้าอยู่สุขสบายดีหรือไม่"

ที่แท้เป็นหลานของเจ้าเมือง เพราะอย่างนี้สินะถึงได้ไม่เกรงฟ้ากลัวดิน ทำไมโลกนี้ถึงมีคนประเภทนี้อยู่เยอะนักนะ เจอฉางหยวนจวินไปคนหนึ่ง มาเจอเจ้าคนนี้อีกแล้ว

"สบายดีตามอัธยาศัย" ผมตอบด้วยเสียงไร้อารมณ์ ไม่สนใจถ้อยคำดูถูกอย่างจงใจของเขา "แต่คงไม่สบายเท่าท่านและพระสนมคำจี"

"แน่นอนอยู่แล้ว พี่สาวของข้าเป็นสนมคนโปรดของฝ่าบาท มีหรือกรอบครีจะไม่ใช่สุขสบาย"

"แต่ว่าหากสุขสบายอยู่บนความทุกข์ของผู้อื่น สักวันกรรมอาจจะตามสนองได้นะท่าน"

"เจ้าพูดอะไร?" คำพูดของผมได้ผลทันตา เมื่อเขาละทิ้งรอยยิ้มและสายตาคูแกลนหันมาตวาดและถลึงตาใส่แทน "เจ้าแข่งกรอบครีข้าจันหรือ!?"

คนจะหาเรื่องคนนี่มักจะมีจินตนาการกว้างไกลอย่างนี้เสมอเลยหรือไง

"ข้าเพียงแต่พูดตามหลักการและความเป็นจริงโดยทั่วไป หากท่าน

ไม่ได้มีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่นเช่นที่ข้าพุด เหตุใดจึงเคียดรื้อน"

ชายผู้มีฐานะเป็นขุนชายสูงศักดิ์แห่งกัจิวะงักอั้งไปเล็กน้อย ก่อน
ปรับท่าทีให้ผ่อนคลาย และแยมรอยยิ้มเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"พุดได้คี่ ไม่คิดว่าขุนชายหลัผู้อาศัยอยู่ในป่าเขาจะเป็นบัณฑิต
พุดจาจะฉฉฉฉ แต่อย่างไรก็แล้วแต่ เรื่องนี้ท่านไม่ควรมาย่ง"

ฟังแล้วข้าฯ หูฟลิค คุณชายหลงคุณชายหลัอะไรกัน แค่อ้ออหยา-
เจียน อ้ออ้อกลาง หรือเนตรศรัยก็สับสนจะแยะ แต่เอาเถอะ นี่คงไม่ใช่เวลา
จะมาสสนใจเรื่องชื่อ

"พอจะบอกได้หรือไม่เล่าว่าเหตุใดท่านจึงให้คนทำร้ายชายผู้นี้ จน
อยู่ในสภาพเช่นที่เห็น"

"ก็เพราะว่ามันขโมยของในบ้านข้านะสิ"

"ขโมยหรือ" ผมก้มลงมองชายอีกคนซึ่งนอนก้มหน้าอยู่บนพื้น
ที่แท้ก็เป็โจรขโมยของ...แต่ถึงเป็นโจรก็ไม่ควรใช้ศาลเคี้ยคัดสิน
แบบป่าเถื่อนอย่างนี้ไม่ใช่หรือไ

เอ...หรือว่ายุคสมัยนี้ เขาจะคัดสินกันอย่างนี้จริงๆ สามพันปีก่อน
คงยังไม่มีกฎหมายอะไรออกมาเป็นเรื่องเป็นราวเท่าไร แล้วแต่ใครมี
อำนาจมาก ก็ทำตามคำสั่งกันไปเรื่อยๆ แบบนั้นมั้ง

"ใช่ เจ้านี่มันขโมยโสมพันปีในบ้านข้า ข้ายังมีข้าวสารคัวย"

"เจ้าทำจริงหรือ" ผมก้มลงมองชายที่ยังกัตัวอยู่บนพื้น ไม่แน่ว่า
ยังมีสติสัมปชัญญะพอจะตอบหรือเปล่า จนเมื่อเห็นเขาขยับตัวและ
พยักหน้าข้าฯ จึงเผลอถอนใจออกมาอย่างโล่งอก

"เห็นหรือไม่ ทำผิดต้องรับโทษ มันก็สมควรแล้ว" คู่กรณีรีบเสริม
อันที่จริงต้องบอกว่ารับข้าเคิมพันที่

"เจ้าขโมยของพวกนั้นไปทำไม พอจะตอบข้าได้หรือไม่" ผมยังคง
ตั้งใจถามต่อ

คำตอบของชายผู้นั้นมีเพียงความเงิบ แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงคิดว่า
เขาไม่น่าจะใช้คนไม่คี่ จึงได้เงยหน้าขึ้นสนทนากับคู่กรณี

"ถ้าหากว่านั่นคือการทำโทษ ข้าคิดว่ามันคงเพียงพอแล้วสำหรับโทษของการลักขโมย และหากท่านยังไม่พอใจข้ายินดีชดใช้ค่าเสียหาย"

ถึงจะต้องโทษเนรเทศ แต่คุณพ่อกำมะลอของผมเป็นถึงเสนาบดี ถือว่าร่ำรวยพอตัว เพราะฉะนั้นของแค่นั้นไม่น่าจะลำบากอะไร หรือถ้าไม่มีจริงๆ มันก็คงไม่ยากสำหรับพวกผมอยู่แล้ว

"คุณชายห่วย ท่านแน่ใจหรือมันเป็นเพียงคนชั้นต่ำ เหตุใดท่านจึงต้องยอมแลกสิ่งของมีค่าเหล่านั้นเพื่อมัน"

"ไม่ว่าจะเป็นชนชั้นใด สำหรับข้า ทุกคนคือมนุษย์เท่ากัน" ผมตอบตามความเชื่อมั่นของตัวเอง ยังไงไฉครัยก็เป็นมนุษย์ในอีกสามพันปีข้างหน้า ที่ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพและความเท่าเทียมกันมากกว่านี้ เพราะฉะนั้นจึงทนไม่คอยได้กับการเห็นคนอื่นถูกข่มเหงรังแกเพียงเพราะฐานะต่ำกว่า

"เรื่องค่าเสียหายข้าจะให้คนส่งให้ท่านถึงจวนเจ้าเมืองเองภายหลัง ค่อยหน้าคนมากมายท่านคงไม่คิดว่าข้าจะผิดสัญญา"

"เช่นนั้นก็ตามแต่ใจท่าน" คู่กรณีตอบรับอย่างง่ายดายเกินคาด พลางหันไปทางคนของตนซึ่งยืนรายล้อมรอรับคำสั่งเจ้านาย "พวกเรา กลับ..."

ผมมองตามหลังเขาพลางถอนใจ รับรู้ได้ว่าบรรดาจีนมุงรอบค่าน ก็หลุกปฏิกิริยาไม่ต่างกัน คิดว่าคงลุ่นกันตัวโก่งเลยทีเดียวนะ

"นี่ เจ้านะ เป็นอย่างไรบ้าง" ฉินเซียงก้มลงประคองร่างที่หมอบอยู่บนพื้น เห็นเลือดหยดกระจายอยู่รอบๆ ตัวเขาเป็นหย่อมๆ คาดว่าคงโดนหนักไม่น้อย

"เอ่อ...เคียวข้าจะช่วยไปตามท่านหมอให้ชนะขอรับ คุณชายห่วย" ชายคนหนึ่งในกลุ่มจีนมุงออกตัวรับอาสาเมื่อเห็นสถานการณ์คลี่คลาย

"ขอบคุณ เช่นนั้นรบกวนท่านแล้ว วานให้ท่านหมอตรงไปที่บ้านท่านเสนาฯ เลยก็แล้วกัน"

ชายคนนั้นพยักหน้ารับน้อยๆ แล้ววิ่งออกไป มีชาวบ้านอีกหลายคนเข้ามาช่วยประคองโจรผู้เคราะห์ร้ายขึ้น

"ดูเหมือนเขาจะยังมีสติอยู่นะขอรับ นายท่าน" เหา่ฟ้าออกความเห็นผ่านทางกระแสดิจิต พลังเฟ่งพินิจคนเจ็บ

"กลิ่นเลือดมนุษย์นี่หอมเสียจริง" นุหลีจึงรำพึงเสียงละห้อย ตามด้วยเสียงทวาดปรามของฉีหลง

"เจ้าจิ้งจอก! ถ้าเจ้ายังไม่หยุดคิดละก็ หากโรคปวดหัวกำเริบเพราะเมื่อกทำงาน ข้าจะรอสมน้ำหน้าเจ้า!"

ถือเป็นการแสดงความหวังโยที่ฟังคุทิมแทงใจมากนะ เจ้ามังกิ

"ข้าแค่พูดเล่น เจ้าอย่ามาถือเป็นเรื่องจริงจังได้หรือไม่เล่า" นุหลีจึงสวนทันควัน ก่อนจะนิ่งไปครู่หนึ่ง "เออร์หลาง เจ้าว่า...หน้าตาเจ้าหนุ่มนี้ คุคุ่นๆ หรือไม๋"

ผมรับฟังข้อสังเกตของจิ้งจอกน้อยซึ่งลอบสังเกตการณ์ผ่านห่อผ้าที่หลบซ่อน แล้วหันไปพินิจชายผู้ถูกหิ้วปีกลุกขึ้นยืนในสภาพโง่งนงั่งค้างงงงง ไม่อยู่

เพราะใบหน้าของเขาออกไปด้วยเลือดชะเกือบครึ่ง ทำให้ผมงุนงงไปชั่วครู่ ต่อเมื่อชายหนุ่มคนนั้นค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา ดวงตาของเขามองสบกับดวงตาของผมผู้ซึ่งแทบลืมหายใจ

นี่มัน! เป็นไปไม่ได้แน่! คนคนนั้นจะมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง คนคนนั้น...

"เว่ย...ฉือวี่"

ผมคงกำลังหลุกเข้ามาอยู่กลางรายการรวมพลคนหน้าเหมือน
พักนี้ไปทางไหนถึงเจอแต่คนหน้าเหมือน!

ทั้งซานเซิงหมู่ที่หน้าเหมือนยัยน้ำตาล ต่อมาก็มหาเสนาบดีลีปิง แล้วยังจะหวังโมยคนนั้นที่พอเช็ดหน้าเช็ดคางจนสะอาดเอี่ยมเห็นชัดเต็มๆ ตา ถึงได้รู้แน่ว่าครั้งแรกที่เห็นเขากลางตลาดไม่ได้คาดามองผิดไป

เพราะนี่มันเว่ยฉือวี่เวอร์ชันยากจขดๆ

ตกลงว่ามันอะไรกัน ยิ่งคิดผมก็ยิ่งไม่เข้าใจ

"คุณชายหลี่ เจ้าจะยกถ้วยชาค้ำนั่งแข็งเป็นหินอยู่เช่นนั้นอีกนาน

หรือไม่"

ผมกะพริบตา หลบลงมองมือตัวเอง ก่อนเหลือบขึ้นมองเจ้าคนพุด ซึ่งนั่งจ้องมาตาเขม็งอยู่ที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม เพิ่งรับรู้ถึงสัมผัสของสายลมเย็นและเสียงนกร้องท่ามกลางบรรยากาศกลางสวนไม้ร่มรื่นภายในบ้านของท่านพ่อหลี่ปิงได้ก็ตอนนี้

"พักนี้เจ้าคุณเหม่อลอย ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวบ่อยจังนะ มีอะไรก็พุดออกมาสิ รู้ว่าคุณคนเดียว คิคอยคนเดียวแล้วผู้อื่นจะเข้าใจหรือไม่เล่า"

หลังจากที่โดนผมเหน็บว่าไม่มีสาระ พักนี้คำพุดเจ้าหลานชายมักอัดแน่นไปด้วยสาระจนคิดไม่ถึง แต่ไม่รู้ทำไมคนมาตอนที่ผมไม่อยากรมีสาระไปซะนี่ ชีวิตคนเรามันช่างหาความพอดียากเหลือเกิน

"ข้าเพียงคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย ไม่ได้มีสาระสำคัญที่จำเป็นต้องหยิบยกมาพุด แล้วบางที บางเรื่อง และบางสถานการณ์ การไม่พุดเลยอาจเป็นการดีกว่า"

ผมว่าไปเรื่อย วางถ้วยชาที่ไม่ได้แตะถึงปากลง

"แล้วเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าถ้าไม่พุดแล้วจะดีกว่า"

"ข้าไม่รู้" ผมเอนตัวเท้าศอกลงบนโต๊ะหิน แล้วใช้มืออีกข้างคลีพัดออกโบกเบาๆ อยากรปล่อยสมองตัวเองให้ว่างไม่อยากจะคิดอะไรให้ปวดหัว ดังนั้นอย่าเพิ่งมายุ่งด้วยจะดีที่สุด เพราะมันคงหาสาระสำคัญอะไรไม่ได้ทั้งนั้น

คงเข้าใจคำว่าศิษฐ์แตกกันนะครับ ตอนนี้ผมกำลังอยู่ในสภาวะนั้นล่ะ

"นี่...คุณชายหลี่!" ฉันทึ่งยังจ้องเขม็ง เริ่มขึ้นเสียงแข็ง บ่งบอกว่าไม่อยากจะใจเย็นด้วย

เอาละ กลัวแล้วก็ได้

"อ้อ ข้านึกเรื่องที่อยากจะพุดได้แล้ว"

"อะไร"

"เลิกเรียกข้าว่า คุณชายหลี่ ซะที"

เงินเชียงกะพริบตาปริบๆ เมื่อได้ยินคำตอบของมม คิดว่าคงมี
ระเบิดลง แต่เปล่า...เจ้านั้นแค่ยับยั้งแล้วเหยียดยิ้มเท่านั้น

นับว่าเป็นการพัฒนาที่ดีขึ้นหรือเปล่า อย่างน้อยก็คุยกันได้เกิน
สิบประโยคโดยไม่กินหัวกันไปซะก่อนได้ ถือเป็นนิมิตหมายที่ดีมาก

"ข้าก็แค่ฝึกเรียกให้คล่องปาก เวลายุ่งต่อหน้าผู้คนจะได้ไม่เปลอ
หลุคให้ใครสงสัยอย่างไรเล่า ไม่ดีหรือ"

โอเค คีก็คี่

"ตามใจเจ้า"

"พวกเจ้าคุยเรื่องอะไรกันนะ" หุหลิจึงแทรกการสนทนาที่เหมือน
น้ำไหลลงเหวไปเรื่อยของเราสองลูกหลาน สงสัยคงทนฟังมานาน ไม่เห็น
ได้เรื่องเลยอดเข้ามารวมวงไม่ได้

"อันดับแรกที่สำคัญมากตอนนี้ น่าจะเป็นเจ้าหนุ่มที่หน้าเหมือน
หลงหยางจวินนั้นไม่ใช่หรือ สรุปว่ามันเป็นใคร"

"ก็ในเมื่อเขายังไม่ฟื้น เราจะไปทำอะไรได้"

เพราะร่างกายถูกทำร้ายค่อนข้างสาหัสทำให้เขาหมดสติไปทันที
หลังจากถูกหิวปีกขึ้นมากลางตลาด ลำบากชาวบ้านต้องแบกมาส่งกันเป็น
ขบวน จนถึงตอนนี้ยังสลบไสลไม่ได้สติ ทำให้สอบถามเอาความจริงอะไร
ไม่ได้ พวกมมถึงได้มานั่งแกร่วอยู่ที่นั่นอย่างเห็น

"แล้วทำไมไม่ใช่พลึงเทพ...อ้อ คงกลัวคนอื่นสงสัยละสิ" หุหลิจึง
โผล่หน้าออกจากถุ้งผ้า กระโดดลงบนโต๊ะ ถามเองตอบเองเสร็จสรรพ
ก่อนก้มหน้าลงเลียขาในถ้วยของมมโดยไม่รอให้อนุญาต

มารยาทที่เหลือเชื่อ สัตว์ในคาถาของมมแต่ละตัว

"ก็อย่างที่ว่า" มมตอบรับเนือยๆ แล้วยกมือขึ้นเท้ากาง สะบัด
พัดเก็บ ไขมันเยียวพวงหางฟูๆ ของเจ้าจิ้งจอกน้อยแทน "คิดว่ายังง่ละ
หุหลิจึง"

"เจ้าเคยเล่าให้ฟังว่าเว่ยฉิ่ววี้เคยพูดถึงบรรพบุรุษของตนเอง บางที
อาจจะเป็นคนผู้นี้ก็เป็นได้" หุหลิจึงตอบพลางแกว่งพวงหางไปมา ยกขา

จมน้ำชาที่เหลืออยู่ แล้วยื่นขาข้างนั้นออกนอกโต๊ะ ปลอ่ยให้น้ำชาหยดลงบนมูกของเก้าอี้ที่นอนหมอบอยู่ปลายเท้าผม ก่อนจะรีบผละหนีเข้าไปกลางโต๊ะแล้วทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

เงินเชียงขวมคิ้วมองเก้าอี้ที่จ้วงเงยขึ้นมากะพริบตาสองสามที แล้วกลับไปอยู่ท่าเดิม ไม่สนใจสิ่งใด ก่อนพุ่งสายตากามเจ้าจิ้งจอกน้อยที่แก้งสร้างทำเป็นไม่เห็นเหตุการณ์เมื่อครู่ "ทำไมคิอย่างนั้น"

เออ คุณ ไปก็ตกลงกลายเป็นคล้ายเคียดเคียดเหมือนกันนะเจ้าพวกนี้

"ที่นี่เป็นเวลาเกือบแปดร้อยปีก่อนอิงเจิ้งจะได้ขึ้นครองราชย์ ถ้าเป็นเช่นนั้น นี่ก็น่าไม่ใช่เรื่องแปลก เจ้าไม่รู้หรือ"

"จะให้ข้ารู้เรื่องอะไร" เงินเชียงยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ "ถ้าเป็นเรื่องเวลาสถานที่ ประวัติศาสตร์อะไรนั้น ข้าไม่สนใจหรอก แต่รู้ว่าที่ไหนมีเซียนเชิงเซียนอยู่ก็พอแล้ว สำหรับข้ามันก็เหมือนการเดินทางธรรมดาทั่วๆ ไปนั่นละ"

เยี่ยมมาก! อยากคิดได้อย่างเจ้าเงินเชียงบ้างจัง ชีวิตผมจะได้สบายไม่ต้องมานั่งปวดหัวอย่างนี้

นี่ไงละ ประโยชน์ของการไม่รู้ พอไม่รู้ก็ไม่ต้องกังวล คิงมโคตรๆ

"เออร์หลาง!"

"เจ้าได้ยินเสียงใครเรียกเออร์หลางเหมือนข้าหรือไม่" จิ้งจอกน้อยชะงักพวงหางที่กวัดแกว่งไปมา แล้วถามเบาๆ

"ได้ยิน" เงินเชียงพยักหน้า

"ไม่เห็นต้องถาม..." ผมพูดต่อ รีบคว้าตัวหูลี้จึงยัดลงไปในถุงผ้า "กลับลงไปก่อนที่เขาจะมาเห็น!"

"เออร์หลาง!..." ผมหันไปทางสะพานหินสลักที่ทอดยาวมาจนถึงศาลากลางสระน้ำภายในสวนซึ่งพวกเราใช้เป็นที่นั่งพักผ่อนหย่อนใจ มองเห็นร่างสูงสง่าของบุรุษวัยกลางคนกำลังเดินแก้มองเข้ามาหาด้วยสีหน้าวิตกกังวล

"เออร์หลาง ได้ยินว่าลูกไปมีเรื่องกับซู่เอียนมางั้นหรือ เจ้าไม่เป็น

อะไร ไม่เจ็บตรงไหนนะ?" เสนาบดีหีปิงถลาเข้าหาผมซึ่งลุกขึ้นยืนในทันที ก่อนจับตัวผมพลิกไปมามองสำรวจไปทั่วด้วยท่าทางร้อนรนจนเกินพอดี

สิ่งที่ผมค้นพบหลังจากเจอกันไม่นาน นอกจากที่ว่าเขาหน้าตาเหมือนพ่อผมแล้ว ยังมีอีกอย่าง que เหมือนนั่นก็คือความลั่นๆ เวอร์ๆ ในบางครั้ง โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับตัวผมนี่เอง

ยิ่งเห็นเขา ยิ่งทำให้คิดถึงครอบครัวตัวเองจนแทบจะขาดใจ แต่ก็ทำได้เพียงกลักรลั่นความรู้สึกไว้อย่างสุดความสามารถ ยังไงก็ตั้งใจไว้แล้วว่าเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจทุกอย่าง ผมจะต้องเก็บชีวิตกลับไปพบพวกเขาให้จงได้

ว่าแต่ซูเอียน? ซูเอียนนี่ใคร แล้วผมไปมีเรื่องตอนไหน

อ้อ...หรือว่าหลานชายเจ้าเมืองกิจิ่วนั้น

"เพียงแค่ว่าคุณคุยกันธรรมดา ไม่ได้มีเรื่องชกต่อยหรือทำร้ายกัน อย่างที่เข้าใจ อย่าห่วงเลย"

มีแต่เจ้าซูเอียนอะไรนั่นละที่ใช้อำนาจเงินจำเป็นมาทำร้ายคนอื่น

"แต่..." คุณพ่อหีปิงยังไม่คลายสีหน้ากังวล

"ท่านลองดูข้าสิ เหมือนคนบาดเจ็บหรือไม่" ผมขยับหมุนตัวช้าๆ โชว์ให้เห็นว่าไม่มีส่วนใดบอบสลาย กระทั่งจบเรื่องเร็วๆ

"ถ้าเป็นเช่นนั้นพอก็โล่งใจ"

เห็นเขาคลายใจยอมจบประเด็นผมก็ได้แต่ถอนใจ เพราะการทำหน้าที่ลูกที่คิดว่าเหนือยไ้เล่น โดยเฉพาะเมื่อเห็นเจ้าเงินเสียงกำลังกลั่นจ่าจนตัวเกร็ง ผมนี่แทบอยากจะหลุดเกิดกระโดดเข้าไปประเคนฝ่าเท้าส่งเขาลงไปเล่นน้ำในสระมันซะเลย

"เช่นนั้นข้าขอตัวไปดูแล...เอ่อ...เจ้าหนุ่มที่คุณชายหีช่วยมาก่อนนะขอรับ" เงินเสียงลุกขึ้น ก้มหัวคารวะท่านเสนาฯ ที่พยักหน้าให้ แล้วรีบเดินออกไปอย่างรวดเร็ว คาดว่าคงไหวตัวทันและรับรู้ได้ถึงความคิดไม่ค่อยสุจริตใจของผม

ถือว่าฉลาดมากที่รีบไปก่อนลุงจะเกิดบ้าทำอย่างที่ดีจริงๆ

"ท่านไปพบท่านเจ้าเมืองมาเป็นเช่นไร" ผมทำหน้าที่รินน้ำชาส่งให้คุณพ่อหล่ปีง ขณะเรานั่งลงประจำที่เรียบร้อยแล้ว

"ดูเหมือนว่าไค้เท้าชูคงคิดจะทิ้งก็จี้วไว้ให้ข้าดูแล" เขาถอนใจหนักๆ หนึ่งครั้ง ก่อนให้คำตอบที่ทำให้ผมเผลอนึกหน้าอย่างไม่ค่อยเข้าใจ

ไค้เท้าชู...คงหมายถึงเจ้าเมืองก็จี้ว

"หมายความว่าอย่างไรขอรับ"

"เวลานี้ทางเงาเกอกำลังทำศึกกับซีฉี ไค้เท้าชูจึงคิดจะนำกำลังคนไปช่วยทางเมืองหลวง"

คิดจะเอากำลังคนไปช่วยทำศึกในเวลาที่กำลังมีแนวโน้มว่าจะถูกภัยธรรมชาติเล่นงานเนี่ยนะ!?

"ทางเงาเกอมียศสั่งมาหรือ แล้วปัญหาอุทกภัยของก็จี้วเล่า"

ผมไม่น่าถามเลยนะ การรับมือกับคนยังพอมีความหวัง แต่รับมือกับธรรมชาติใครเล่าจะสู้ได้ นี่คงเป็นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับเจ้าเมืองก็จี้ว นั่นคือหนีไปพึ่งใบบุญลูกสาวโดยอ้างสถานการณ์ทางฝ่ายนั้น แบบนี้คือให้เมืองก็จี้วถูกน้ำท่วม ยากลำบากแค่ไหนมันก็ไม่ได้อยู่ในความรับผิดชอบของเขาอีกแล้ว

เป็นความฉลาดที่น่ารังเกียจและเห็นแก่ตัวสิ้นดี

"เรื่องคำสั่งหรือพระบัญชาของฝ่าบาทนั้นคงไม่มี"

นั่นไง ผมว่าแล้ว ผิดชะที่ไหน

"มันช่วยไม่ได้ ตัวพ่อในตอนนี้คงไม่มีสิทธิ์ออกความเห็นใดๆ คงต้องปล่อยให้เป็นไปตามนั้น"

ผมสังเกตใบหน้าทีเหมือนกำลังกลืนของขมของท่านพ่อกำมะลอ คิอยู่ครู่หนึ่งจึงตัดสินใจถาม

"คุณท่านแล้ว ข้าว่าคงมีปัญหาอื่นอยู่ในใจอีกใช่หรือไม่"

"เจ้าช่างมองข้าได้อย่างลึกซึ้ง" หล่ปีงยิ้ม พลังแห่งพิณจัม แต่ไม่ยกะตอบคำถามจนผมชักเริ่มประหม่า "รู้หรือไม่ว่าทำไมข้าจึงไม่สงสัย

ซักถามเกี่ยวกับมารดา ทำไมจึงเชื่อว่าเจ้าเป็นลูกทั้งที่เจ้ายืนยันว่าไม่ใช่ และทั้งๆ ที่เราไม่ได้เจอกันมาก่อนนับเป็นเวลาเกือบจะเทียบเท่าอายุของ เจ้า"

"เรื่องนั้น..." ใครจะไปรู้ล่ะครับ ยังสงสัยอยู่เลยเนี่ย

"เพราะแถมองหน้าเจ้า พ่อก็รู้แล้ว เจ้าคุณเหมือนแม่เจ้า เหมือนนาง มาก มากกว่าที่พ่อเคยคิด" คุณพ่อกำลังจะลอสติงตอบก่อนที่องจะรับ ประทานสมองของผมไปมากกว่านี้ แต่หารู้ไม่ว่านั่นยังสร้างตัวอักษรอง ึ่งให้เพิ่มทริคุณอีกล้านเท่า "มาถึงตอนนี้ นอกจากใบหน้าแล้ว ลักษณะ นิสัยหลายๆ อย่างของเจ้ายิ่ง...คล้ายกับนางมาก"

เอาละ ผมรู้ว่าแม้แต่ในยุคของผมเองใครๆ ก็ว่าผมหน้าคล้ายแม่ นิสัยก็คล้ายแม่มากกว่าพ่อ แต่ว่านั่นคงไม่เกี่ยวกันใช่ไหม เพราะรู้ๆ กัน อยู่ว่าผมกับหลี่ปิงคนนี้ได้เป็นพ่อลูกกันจริงๆ มันเป็นไปได้อยู่แล้ว

ดังนั้นผมกับฟูเหรินรองของเขาจึงไม่มีทางไปเกี่ยวข้องกันได้ เหมือนกัน แต่เรื่องที่ว่าผมไปหน้าเหมือนฟูเหรินของเขานี้มันหมายความว่า ยังไง หรือว่าเพราะคิดถึงลูกคิดถึงเมียมากไปเลยเกิดมโน จินตนาการ ไปเอง?

อืม...ก็พอเป็นไปได้

"แล้วท่านไม่สงสัยหรือว่าท่านแม่หายไปไหน ทำไมจึงปล่อยข้าไว้ ที่กระท่อมนั่นเพียงลำพัง"

"ข้ารู้ว่านางไม่ใช่คนธรรมดา เจ้าเองก็คงไม่อยากพูดถึง ดังนั้น... เอาเถอะ เราอย่าพูดเรื่องนี้กันเลย"

บัดนี้! คนอุทิศส่าห้ลั่น อยู่มาคักสินใจแทนคนอื่นสู่สี้สู่สี้ห่าอย่างนี้ สิริรับท่านพ่อ!

"ที่เราคุยกันเรื่องเมืองก็จริงนั้น พ่อบังเอิญได้ยินคำเล่าลือถึงสาเหตุ ของเหตุการณ์ประหลาดทั้งหมดที่ทำให้กิจวัตรจะต้องเผชิญกับอุทกภัย ครั้งใหญ่ในเวลานี้"

หลี่ปิงรีบเปลี่ยนเรื่องกลบเกลื่อนอย่างรวดเร็ว คงกลัวว่าผมจะ

แก่นถามเอากับเขาและเรื่องจะไม่จบจริงๆ

เอาเถอะ ไม่อยากพูดก็ตามใจ มาสนใจปัญหาเฉพาะหน้าดีกว่า
"อะไรหรือ"

"ว่ากันว่าปากอ่าวทะเลชิงไห่ทางด้านทิศตะวันตกของกีจีวมีมังกรอาศัยอยู่ เห็นว่ามังกรคนนั้นเคยปรารภในตำพระสนมคำจิ ได้ทำตัวเองก็เคยให้คำมั่นสัญญาต่อมังกรคนนั้นก่อนเข้าสู่การบำเพ็ญตะบะเมื่อสองปีก่อนว่าจะยกนางให้ แต่เขากลับคำ ยกนางให้ผ้าบาทสี่ชิ้นแทน เมื่อมังกรคนนั้นออกจากการบำเพ็ญตะบะ รับรู้เรื่องราวจึงโกรธเกรี้ยว บั่นดาลให้ฝนตกในเมืองกีจีวไม่เว้นวัน"

อย่าได้แปลกใจถ้าจะเห็นเสนาบดีหลี่ปิงคนนี้พูดเรื่องเหนือธรรมชาติอย่างเช่นมังกรโดยไม่ตะคิกตะขง นั่นเพราะคนในยุคสมัยนี้ต่างมีความเชื่อเกี่ยวกับเทพเจ้า เซียน ปิตาฯ หรืออะไรเหนือจริงและผูกคอกับสิ่งเหล่านี้อยู่มาก

แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็เชื่อว่าพวกเขาจะไม่กลัวหรือสามารถอยู่ร่วมกับสิ่งเหล่านี้ได้โดยไม่คิดอะไร ดังนั้นผมจึงขอท้าตัวให้สงบเสงี่ยมไว้ก่อนน่าจะดีที่สุด

"หมายความว่ามังกรคนนี้มีความแค้นกับท่านเจ้าเมืองจึงคิดจมนเมืองกีจีวเช่นนั้นหรือ"

ไร้เหตุผลไปหน่อยไหม นี่มันอันทาลชัดๆ!

"ถูกต้อง ถ้าหากว่านั่นเป็นความจริงเราคงต้องลำบากมาก ตัวพ่อไม่เท่าไร แต่ชาวบ้านที่ต้องรับเคราะห์..."

พอสนทนาถึงตรงนี้ หลี่ปิงก็กลับมามีสีหน้าอมทุกข์อีกครั้ง ผมก้มลงมองเจ้าเห่าฟ้าที่ตื่นเต็มตาและร่วมฟังอยู่ด้วย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นพยายามหาคำปลอบใจอย่างสุดความสามารถ

"ท่านพ่อ ท่านใจเย็นๆ ก่อนเถอะ ข้าคิดว่าเรื่องนี้ต้องมีทางออก"

"เจ้ามีทางหรือ" เขาเงยหน้าขึ้นมาทันทีราวกับรอผมพูดคำนี้อยู่แล้ว

"ท่านพ่อ...ข้าขอถามอะไรท่านสักอย่างได้หรือไม่" ผมมองหน้าเขา พลังครุ่นคิดถึงเรื่องเขียนเชิงเชียว บางที...

"เจ้าสงสัยอะไรหรือ"

"เอ่อ...ไม่มีอะไรหรอกขอรับ" ผมตัดสินใจพักเรื่องของตัวเองไว้ก่อน พอเห็นหน้าที่เหมือนคุณพ่อนั้นแล้วก็ตัดสินใจหาเรื่องปวกหั่วเพิ่มให้เขาไม่ได้ "ท่านกลับมาเหนื่อยๆ ไปพักผ่อนก่อนดีกว่า ปัญหานี้ข้าจะช่วยท่านจัดการ"

"เออห์กลาง พ่อไม่เคยมีโอกาสดูแลเจ้า แต่เจ้ากลับ..."

"ท่านอย่าคิดมากเลยขอรับ" ผมมองสบสายตาซาบซึ้งของเขาแล้วส่งยิ้มบางๆ ให้

"หย่างเจียน!"

บรรยากาศซาบซึ้ง ครามา น้ำตาลคลอระหว่างพ่อลูก (กำมะลอ) ถูกทำลายลงอย่างรวดเร็วด้วยเสียงของเงินเสียงที่พุ่งเข้าสู่สมอง

"มีอะไร" ไม่รู้ทำไมเจ้านี่ถึงชอบโผล่มาขัดจังหวะช่วงสำคัญๆ ได้ทุกทีสิน่า

"เจ้านั้น..."

"เจ้านั้น?"

เจ้านั้นอะไร จะพูดก็ช่วยพูดให้มันจบๆ ได้หรือเปล่าเล่า!

ผมรีบส่งยิ้มแหๆ ให้ท่านพ่อหลี่ปิงที่เริ่มมองมาด้วยแววตาสงสัย เมื่อมองเห็นท่าทางเปลี่ยนไปอย่างกะทันหันของลูกชาย

"คุณชายขอรับ แยกแล้ว!"

เค็รับใช้ที่ตะโกนพลางวิ่งพลางทำให้เราสองพ่อลูกหันไปมอง นั่นชะงักความคิดและการสื่อสารทางกระแสจิตของผมกับเงินเสียงไปชั่วครู่

"นายท่าน" เค็รับใช้หนุ่มคนนั้นก้มหัวให้หลี่ปิงก่อนจะหันมาทางผม พูดเสียงร่าปนหอบคูล่วงออกแรงวิ่งมาเติมกำลัง "เจ้าหนุ่มที่ท่านช่วยมาฟื้นแล้ว แต่กลับอาละวาดอยากจะออกไปจากที่นี่ทำเหวี่ยง ท่านหลิวให้ข้ามาเชิญท่านไปเดี๋ยวนี้ขอรับ คุณชาย"

"รู้แล้ว" ผมพยักหน้าพาลงลอบส่งกระแสดิจิตตอบเจ้าหลานชาย

"เจ้าคงจัดการได้นะเงินเชียง เคียวข้าจะไปดู"

"รับมาละ"

ผมคัดสายสื่อสารทิ้งโดยไม่รีรอ รีบหันมาเคลียร์กับคนที่จ้องเขม็งอย่างสงสัยใคร่รู้อยู่ข้างๆ ต่อทันที

"ท่านพ่อ เคียวข้าคงต้องขอตัว"

"ไม่เป็นไรแน่นะ?"

"วางใจเถอะขอรับ ข้าปกป้องตัวเองได้"

คุณพ่อกำลังมอมองสบตามผมอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปทางเด็กรับใช้

"คุณแลคุณชายคิๆ ด้วยละ" เขาส่งส่าทับเสียงเข้มสมกับตำแหน่งมหาเสนาฯ ท่าทางแตกต่างกับเวลาพูดกับผมลิบลับ

"ขอรับนายท่าน" เด็กรับใช้คนนั้นพยักหน้ารับ แต่ผมไม่รอให้คุณพ่อแสดงความห่วงใยต่อ รีบผละออกจากตรงนั้นอย่างรวดเร็ว

อยากรู้เหมือนกันว่า โจรคนนั้นกับเว่ยฉือวีมีความเกี่ยวข้องยังไงกันแน่ แล้วถ้าเป็นอย่างที่คิด ผมควรจะทำยังไงต่อไปดี

"เป็นยังไงบ้าง เกิอะ...ไร?"

ผมอ้าปากค้างเมื่อเห็นสภาพเละเทะภายในห้องคนป่วย นั้นยังไม่เท่าไร ถ้าไม่เพราะคนป่วยที่ว่าคันถูกเจ้าเงินเชียงจับกอดอยู่บนพื้นทั้งยังพยายามดิ้นรน ไม่สนใจบาดแผลที่เริ่มมีเลือดไหลซึมท่าทางคงจะเจ็บนำดู

"ทำไมเป็นอย่างนี้?" ผมก้าวเข้าไปในห้องเดิมตัว มองสภาพข้าวของกระจัดกระจายและบรรดาคนของจวนเสนาฯ ที่ยืนลูบคลำตัว บ้างนอนโอดโอยอยู่บนพื้น ก่อนจะจบสายตาที่คนซึ่งคาดว่าเป็นตัวคันเหตุ

ขนาดป่วยยังแรงเยอะขนาดนี้ ถ้าสบายดีจะขนาดไหนกันเนี่ย!?

"ก็เจ้านี่นะสิ พอฟื้นขึ้นมาก็ทำท่าจะหนีออกไปลูกเดียว ข้ายังแรงเยอะจัดการคนอื่นซะกระเจาย ข้าเลยต้องออกแรงอย่างที่คุณเห็น" เงินเชียง

สาธยายพลาถออกแรงยัดตัวคนไว้ด้วย

"ทำไมเจ้าถึงทำเช่นนี้" ผมหันมาทางคันเหตุที่นอนคว่าหน้าอยู่บนพื้น ยังคงไม่หยุดคั่นรณ

"ข้าซาบซึ้งที่ท่านช่วย แต่ข้าต้องรีบกลับไป" ซายคนนั้นตอบเสียงอู้ เพราะใบหน้าถูกกดไว้แนบพื้นทำให้พุดจาไม่สะดวก

ผมมองพินิจเขาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนคักสินใจหันไปส่งคนของท่านพอ

"พวกเจ้าออกไปก่อน แล้วปิดประตูด้วย"

คนเหล่านั้นทำตามคำสั่งอย่างว่าง่ายกว่าที่คิด คงเพราะไม่อยากเข้ามายุ่งกับเรื่องที่ชวนให้ต้องเจ็บตัวด้วย

ก็คิเหมือนกัน จะได้ทำอะไรง่ายขึ้น

"เอาละเงินเสียง ปล่อยเขา"

เจ้าหลานซาบคลายมือออกพลาถลุกขึ้นยืน ในขณะที่เราผู้มีใบหน้าของเว่ยฉือวี้ค่อยๆ พยุงตัวลุกตาม แล้วเงยหน้าขึ้นสบคากับผม

"ได้โปรดปล่อยข้าไปก่อนเถอะ แล้วท่านต้องการสิ่งใดจากข้า ข้าจะให้ท่านทุกอย่าง คุณซาบหลิ"

"ก่อนอื่น เจ้าจงเรียกข้าว่าเออร์หลาง และต้องบอกข้าก่อนว่าชื่ออะไร..." อย่างน้อยผมก็รู้ว่าตัวเองไม่ได้แซ่หลิ ให้คนอื่นมาเรียกบ่อยๆ เจ้าจักรำคาญรูปพิกล

"ข้าชื่อเว่ยหลิยง"

เว่ยหลิยง ชื่อนี้คุ้นๆ เหมือนเคยได้ยินที่ไหน

"บรรพบุรุษของเว่ยฉือวี้ที่นายท่านเคยพุดถึง ใช่หรือไม่ขอรับ" เสียงถามในกระแสดิจของเจ้าเห่าฟ้าที่ตามมาสังเกตการณ์หน้าประตูทำให้ผมถึงบางอ้อ

ใช่แล้ว! เว่ยหลิยง...คนคนนี้คือเว่ยหลิยง คนที่วาดรูป เขียนบันทึก เรื่องของเทพเออร์หลางที่เว่ยฉือวี้เคยพุดถึง

อย่าว่าผมเลยถ้าผมจะจำชื่อเขาไม่ได้ พอมีเรื่องเยอะๆ ให้บคคิด สมองมันก็จคการลบข้อมูลที่เราใจว่าไม่ค่อยสำคัญและเปลืองพื้นที่ใช้สอย

ออกจนหมดคิให้เองโดยไม่ต้องขอ ในความคิดผม คงไม่มีอะไรอัจฉริยะ เท่ากับระบบต่างๆ ในร่างกายมนุษย์อีกแล้ว

ผมได้แต่เงยบ ผลอตัวยืนจ้องเขาเหม็ง แต่เพียงพริบตา เว่ยเหลียง คนนั้นกลับพรวดพราดไปที่ประตู พยายามจะฝ่าออกไปภายนอก แต่ทว่า... ถ้าผมไม่อนุญาตก็ไม่มีทางที่ประตูบานนั้นจะเปิดทางให้เขา

อำนาจของเทพนี่มันสะกดจิตจริงๆ แต่เสียค่าย...เว่ยเหลียงคงไม่คิดวาดิ หรือเห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นอำนาจของเทพเจ้าแน่ ดูจากสีหน้าเขาก็รู้

"เกิดอะไรขึ้น ทำไมประตูเปิดไม่ออก!?" เว่ยเหลียงมีท่าที่ตื่นตกใจ อย่างเห็นได้ชัด ก่อนจะค่อยๆ หันมาด้วยสีหน้ากริ่งเกรงขึ้นอีกชั้น

"เจ้าจะได้ออกไป แต่ต้องตอบคำถามข้าให้จบก่อนว่าเจ้ามีเรื่องร้อนอะไรกันแน่ เหตุไฉนจึงต้องเข้าไปขโมยของในบ้านท่านเจ้าเมือง มีใครที่บ้านเจ้าป่วยันหรือ"

"ท่านรู้ได้อย่างไร" เขาถามด้วยน้ำเสียงระแวงระวังพลางถอยหนีห่างไปอีกก้าว

"คุณแล้วเจ้าไม่น่าจะขโมยของเพื่อเงิน อีกอย่าง โสมพันปีเป็นของหายาก ขโมยไปก็ใช้จะขายได้ง่ายๆ เพราะฉะนั้นข้าจึงเดาว่าที่บ้านของเจ้าคงมีคนป่วย ต้องการของสิ่งนี้เพื่อไปรักษา"

ของหายาก ไม่ว่าจะเป็นอะไรมันก็เหมือนกับเป็นของร้อนถ้าไม่รู้แหล่ง ขืนขายสู่่มสู่่มห้าพานจะถูกจับเองง่ายๆ นอกจากจะขโมยแล้วหนีไปนอกเมือง แต่เท่าที่ดูคงไม่ใช่ เพราะฉะนั้นคงเขาเป็นอื่นไม่ได้

"ที่จริงไม่ใช่คนที่บ้านข้า" เว่ยเหลียงอ้าๆ อึ้งๆ อยู่ชั่วครู่จึงตอบกลับมาได้ "แต่เป็นเด็กกำพร้ากับท่านดาท่านยายบ้านข้างๆ"

"พวกเขาอยู่ที่ไหน บอกข้าสิ"

"ทำไมท่านถึงอยากรู้ ท่านไม่เชื่อข้า หรือว่า..." เว่ยเหลียงมีท่าทางหวาดระแวงอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งอันนั้นผมไม่โทษเขาหรอก ในเมื่อผมทำให้เขารู้สึกอย่างนั้นเอง

"เพราะข้าเชื่อเจ้า ข้าจึงอยากรู้และให้เจ้าบอกทาง ข้าจะให้คนของ จวนเสนาฯ พาพวกเขามาที่นี่ ใครป่วยไข้ไม่สบายก็รักษากันไป ตัวเจ้าเอง ก็เช่นกัน"

"ข้า..." สีหน้าหวาดระแวงของเขาแปรเปลี่ยนเป็นงุนงงอย่าง ฉับพลันเมื่อได้ยินทุกคำพูดของผมจนครบถ้วน

"ว่ายังงิเล่า"

"บอกๆ ไปเถอะน่า" เงินเซียงแสดงสีหน้าเบื่อหน่ายจนออกนอก หน้า ก่อนจะขยับยิ้มเมื่อเอ่ยประโยคต่อไป "หยา...เอ่อ...คุณชายหล่ของเราใจดี ไม่น่ากลัวอย่างที่เจ้าคิด ถ้าเจ้าไม่ทำให้เขาโกรธละก็นะ"

"เงินเซียง ถ้าเจ้าไม่พูดก็ไม่มีใครว่าเจ้าเป็นใบ้ เพราะฉะนั้น..."

"อยากจะทำอะไรก็ตามใจเจ้า!" เงินเซียงสวนขึ้นมาทันควัน คง ไม่นึกอยากจะปะทะคารมในตอนนี้ แต่ช่วยไม่ได้ ค้นมาหาเรื่องก่อน มัน ก็ต้องมีเล่นกลับกันบ้าง

"ข้าเชื่อใจท่านได้ใช่ไหม" เว่ยเหลียงไม่ได้สนใจกิจกรรมกระซิบ สัมพันธ์ของเราสองลุงหลาน ยังคงมองผมไม่วางตา

"นั่นก็แล้วแต่เจ้า" ผมเปลี่ยนเป้าหมาย หันกลับไปสนใจเขาแทน เจ้าหลานชายซึ่งยืนทำหน้าบึ้งอยู่มุมห้อง "ลองคิดดูดีๆ ถ้าหากไม่บอก นอกจากเจ้าจะไม่ได้ออกไปจากที่นี่แล้ว คนที่รอเจ้าอยู่ก็จะไม่ได้รับการ ช่วยเหลือ หรือค่อให้ข้าปล่อยเจ้าไปแล้วเจ้าจะทำอะไรได้"

เขาชะงัก ทำท่าอีกอักลั้งเล แต่เพียงไม่นานก็กลับมามีท่าทีเชื่อมั่น ขึ้นเป็นครั้งแรก ก่อนยอมเปิดปาก

"ก็ได้ข้าจะเชื่อท่าน" เว่ยเหลียงพยักหน้าทำให้ผมยิ้มออก หันไป สบตากับเจ้าเงินเซียง ก็คั่นเห็นเจ้านั้นเบือนหน้าหนี

อย่าบอกนะว่ามันนอน? เฮ้ย! อายุปุ่นนี้แล้วนะ คงเคืองที่ผมทำให้ เสียหน้าต่อหน้าคนอื่นละสิ ช่างเถอะ ไม่เห็นต้องง้อ อยางอนถึงอนไป นี่ไม่ใช่ครั้งแรกซะหน่อยที่เจ้านี้ทำท่าทางอย่างนี้ใส่

"ดีแล้ว" ผมหันมาสนใจเว่ยเหลียงต่อ

นี่สินะ ที่เว่ยฉือวี่บอกว่าสักวันผมจะรู้เอง อดีตของเขา แต่เป็นอนาคตของผม

เออาละ ผมเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าในอดีตของเขาและอนาคตของผมมันจะเกิดอะไรขึ้นได้บ้าง

แสงนวลศาสตราส่องผ่านม่านหมอกสีขาวบางเบาซึ่งล่องลอยเรี่ย
พื้นกรวดหินสิ่งคงาม ไม้พุ่มเขียวชอุ่มถูกแต่งแต้มสีส้มด้วยไม้คอกหลากหลาย
และชนิด แต่ทว่าในสถานที่ซึ่งคงามราวกับความฝันกลับไม่ปรากฏสิ่งมีชีวิตอื่นใดนอกจากชายหนุ่มผู้หนึ่ง

เส้นผมสีดำจุราตรีกาลของเขายาวระพันเมื่อเจ้าตัวนั่งอยู่บน
ม้าหิน ดวงตาสีนิลมีประกายสีแสดจุลโหลิตทุกครั้งที่ความรู้สึกแปรเปลี่ยน
ไม่ว่าสิ่งสบคุดเคยคุณั้นกำลังจ้องมองกระดานหมากล้อมตรงหน้า รอยยิ้ม
เล็กๆ ประดับอยู่ที่มุมปาก

"คุณเจ้าอารมณ์ดีเสียจริงนะเทียนอวี" น้ำเสียงที่เล็ดลอดออกมาจาก
กระຈกບານเล็กซึ่งลอยอยู่ฝั่งตรงข้ามกระดานหมากล้อม ทำให้เจ้าของชื่อ
ชะงักมือที่กำลังจะวางหมากสีดำ พลางเหลือบตาขึ้นมอง

"ข้าจะอารมณ์ดีก็ว่านี่หากเจ้าตั้งใจเล่นให้มันดี ไม่อยากเชื่อเลยว่า
ฝีมือหมากของเจ้าจะค่อยพัฒนาถึงเพียงนี้"

"อ้อ ข้าต้องขอโทษเจ้าด้วยหรือไม่ที่ฝีมือข้าค่อยพัฒนา" เสียงตอบ
กลับของคู่สนทนาซึ่งไร้ตัวตนฟังดูแข็งขึ้นเล็กน้อย ขณะที่เทียนอวีก้มหน้า
สนใจตัวหมากบนกระดานต่อ "น่าเสียดายที่ข้าไม่ใช่เออร์หลางถึงจะมี
ฝีมือสู้กับเจ้าได้ แต่ข้าก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมข้าต้องมานั่งเสียเวลาทำ
อะไรแบบนี้กับเจ้าด้วย"

"นั่นมันเป็นปัญหาของเจ้าไม่เกี่ยวกับข้า" เทียนอวีตอบอย่างไร
เยื่อใย เขาตัดสินใจวางหมากดำของตนลงบนกระดานตรงจุดหนึ่ง ก่อน
เงยหน้าขึ้นมองคู่สนทนาที่อยู่อีกฝั่งของบานกระຈก "ถึงตาเจ้าแล้ว..."

แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้สนใจกิจกรรมบนกระดานหมากล้อม

อีกแล้ว เมื่อน้ำเสียงที่ได้ตอบกลับฟังคล้ายฉุนเฉียวขึ้นอีกเล็กน้อย "ไม่
เกี่ยว?...แน่ละสิ ข้าจะอยากรู้จริงๆว่าถ้าคนที่พูดประโยคเมื่อครู่เป็น
เออร์กลางไม่ใช่ข้า แล้วเจ้ายังจะกล้าพูดเช่นนั้นอีกหรือไม่"

"น่าเสียดายที่ข้าให้คำตอบเจ้าไม่ได้ เพราะเออร์กลางไม่เคยเอ่ย
กับข้าเช่นเจ้ามาก่อน" เทียนอวีว่าเนบๆ แต่ดวงตากลับฉายแววไม่พอใจ
บ้างแล้ว "และที่ข้าไม่เข้าใจคือเหตุใดเจ้าต้องเอ่ยถึงเออร์กลางซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า"

"ข้าแค่เห็นว่าช่วงนี้เจ้ากำลังให้ความสนใจเขาเป็นพิเศษก็เท่านั้น"
อีกฝ่ายตอบกลับด้วยน้ำเสียงผ่อนคลายระคนล้อเลียน ต่างกับเมื่อครู่
หน้ามือเป็นหลังมือ

เทียนอวีขมวดคิ้ว ขณะเหลือบมองหมากสีขาวยที่ลอยกว้างและวาง
แปะลงบนกระดานราวกับมีมือมองไม่เห็นจับวาง

"ตกลงเจ้าคิดจะอย่างไรต่อไปกับเออร์กลางกันแน่ เทียนอวี"

เทียนอวีหุบหมากสีดำของตนขึ้นมาจากโถทรงกลม พลังจاذจ้อง
หาจุดวางบนกระดานอย่างตั้งอกตั้งใจคล้ายไม่ใส่ใจ "ข้าจำเป็นต้องบอก
เจ้าด้วยหรือ"

"รู้ตัวหรือไม่ว่าเจ้ามันเป็นพวกที่ไม่น่าคบหาจริงๆ บางทีข้าก็อด
นึกสงสัยเออร์กลางขึ้นมาไม่ได้ที่มากับคนอย่างเจ้าเป็นสหาย ที่ยิ่งกว่า
นั้นคือสงสัยตัวเองที่ดันหลงเข้ามาเป็นสหายของเจ้า"

"คำว่า สหาย สำหรับข้ามันไม่มีความหมายมานานแล้ว" เทียนอวี
เอ่ยชัดด้วยน้ำเสียงเย็น ป่งบอกอารมณ์ที่เริ่มไม่สู้ดี

"ก็ได้ว่า ข้าไม่ถกเรื่องนี้กับเจ้าอีกก็ได้" เมื่อเห็นท่าที่เช่นนั้นเจ้าของ
เสียงโนบนานกระຈຈจึงได้แต่ทอดถอนใจ "แล้วตกลงจะไม่บอกข้าใช่หรือไม่
ว่าเจ้าจะอย่างไรกับเออร์กลางต่อไป"

"ถ้าเจ้าอยากรู้ข้าก็จะบอก" เทียนอวีจ้องมองสหายผ่านกระຈຈ
ใสพลางเหยียดคิ้ว "เวลานี้ข้าไม่จำเป็นต้องทำอะไรอีกต่อไป เพียงแค่รอ
เวลาเท่านั้น"

"เวลา?"

"ใช่" สายตาของเทียนอวีเลื่อนกลับมาที่กระดานหมาก ก่อนจะขยับมือวางหมากคำของคนลงไป

"เฮ้ย นั่น!" คู่ต่อสู้อีกฟากถึงกับอุทานเมื่อมองเห็นหมากสีขาวกลุ่มหนึ่งของตนถูกล้อมด้วยหมากคำจนไร้ซึ่งทางออก ตกเป็นหมากเชลยของอีกฝ่ายไปโดยปริยาย "เจ้ามันฉวยโอกาสตอนข้าเผลอนี้ เทียนอวี"

"ใช่แล้ว นั่นละสิ่งที่ข้ากำลังทำ" เทียนอวีหัวเราะในลำคอเบาๆ ขณะหยิบหมากสีขาวของฝ่ายตรงข้ามออกจากกระดาน "ข้าจะรอเวลาจนกว่าเออร์กลางอ่อนแรง รอจนกว่าตัวข้าจะแข็งแกร่งขึ้น รอให้เขาเดินเข้ามาสู่กับดักของข้าด้วยความเต็มใจ เมื่อนั้นต่อให้มีปีกบิน เออร์กลางก็ไม่มีทางรอดพ้นมือข้าไปได้!"

หมากสีขาวโชคร้ายเม็ดหนึ่งถูกบดขยี้สูญสลายกลายเป็นผุยผงชั่วพริบตาในมือของเทียนอวีเมื่อเขาเอ่ยจบประโยคนั้น ในขณะที่คนอีกฟากของกระดานได้แต่ทอดถอนใจกับสหายทั้งสองซึ่งไม่อาจหลุดจากวังวนของความรักและความแค้นของตนไปได้

ทว่าเมื่ออยากจะช่วยเหลือ แต่ด้วยหน้าที่ เขาก็ทำได้เพียงมองดูและช่วยขับเคลือนให้ทุกสิ่งเป็นไปตามโชคชะตา...เพียงเท่านั้น

ห้องกว้างขวางภายในจวนมหาเสนาฯ ถูกจัดเตรียมอย่างดีเมื่อ คนหลายคนพาร่างของหนูน้อยในวัยไม่น่าจะเกินสิบขวบ ผู้มีใบหน้าซีดขาวและไร้สติเข้ามา พร้อมกับชายหญิงชราคู่หนึ่งซึ่งผอมโซและดูท่าทางงกๆ เงินๆ

ทั้งสองนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่ถูกจัดไว้ให้ส่วนหนึ่งของห้อง โดยมีเว่ยเหลียงยืนพุดคุยถามสารทุกข์สุกดิบอยู่ข้างๆ ทั้งที่สภาพของเขาก็ไม่ได้ดูดีเท่าไรนัก ขณะที่อีกด้านกลุ่มหมอมที่ถูกเชิญมาจากในเมืองกำลังรุ่นวายอยู่กับการทำหน้าที่ของตน

"เป็นอย่างไรบ้างท่านหมอ เหมือนลีเป็นอย่างไบบ้าง" เว่ยเหลียงพุง

เข้าไปหาท่านหมอที่เพิ่งตรวจอาการคนไข้เสร็จแบบไม่ดูสังขารตัวเอง ตามไปด้วยชายหญิงชราคู่หนึ่ง

ได้ยินว่าเด็กคนนี้เป็นเด็กกำพร้าพ่อแม่ อาศัยอยู่กับท่านตาท่านยายคู่หนึ่ง ที่บ้านยากจนข้นแค้น หาเช้ากินค่ำ อีกทั้งตัวเด็กก็มาป่วย จึงไม่มีเงินรักษา เวลาผ่านไปอาการจึงทรุดลงจนแทบไม่สามารถจะพยุงไว้ได้ และนี่เองเป็นเหตุให้เว่ยเหลียงไม่อาจทนดูสภาพ ทำการอุกจากบุกเข้าไปในจวนเจ้าเมืองเพื่อขอโมยของ

แม้ไม่ใช่การกระทำที่ดี แต่ถือว่าเจตนาของเขาไม่ได้เลวร้ายอะไร

"ข้าเองก็พยายามสุดความสามารถแล้ว แต่เด็กคนนี้ป่วยหนัก ไข้ขึ้นสูงไม่ยอมลด ถ้าปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปเห็นทีอาจจะ..." ท่านหมอดอนใจพลางตอบด้วยสีหน้าเหมือนถูกบังคับให้กลืนบอระเพ็ดเข้าไป

"แล้วท่านไม่มีทางช่วยบ้างเลยหรือท่านหมอ ยาหรืออะไรก็ได้ โสมพันปีนั้นอย่างไรเล่า?" เว่ยเหลียงเขย่าตัวหมออย่างร้อนรน ในขณะที่ผู้เฒ่าทั้งสองเริ่มมีสีหน้าไม่สู้ดี ความวิตกกังวลที่เดิมทีก็เป็นฝ่าขาวเริ่มมีน้ำตาเอ่อคลอ

"ข้าเองก็อยากช่วย แต่เด็กคนนี้ป่วยมานาน ไม่ได้รับการรักษาที่ถูกต้องและต่อเนื่อง มาถึงขั้นนี้คือให้มีโสมหมื่นปีก็คงยากจะยื้อชีวิต" ท่านหมอวัยกลางคนส่ายหน้า ก่อนจะมองมาทางผมซึ่งนั่งนิ่งทำตัวเป็นอากาศ คล้ายไม่มีส่วนร่วมกับเหตุการณ์อยู่ข้างเจ้าเงินเชียงอีกมุมหนึ่งของห้อง

"ขอภัยด้วยคุณชายหลั่ที่ข้าเหนื่อยไร้ความสามารถ"

"อย่าพูดเช่นนั้น ท่านทำเต็มที่แล้ว" ผมลุกขึ้นพลางประคองมือที่ยกประสานของท่านหมอวัยกลางคนไว้ เพราะเกรงเขาจะทำอายุสั้น พลังมองเลยไปยังเด็กน้อยบนเตียงที่บรรดาญาติๆ กำลังยืนล้อมรอบ "อย่างไรต้องขอบคุณมาก ท่านกลับไปพักผ่อนเถอะ"

ผมหันไปพยักหน้าเรียกเด็กรับใช้ที่รออยู่หน้าห้องให้ไปส่งท่านหมอ ก่อนเบนสายตากลับมายังกลุ่มคนที่กำลังอยู่ในอาการโศกเศร้า

"เด็กตัวเล็กเพียงนั้น ไม่น่าจะมาอายุสั้นเพียงแค่นี้" เงินเชียงรำพึง

อยู่ข้างๆ ตัว แล้วหันมาจ้องหน้า "นี่คุณชายหี เจ้าช่วยไม่ได้หรือ คราว
อิงเจิ้งเจ้ายัง..."

"ช่วยนะช่วยได้ แต่มันต้องแล้วแต่ตัวของเด็กเองด้วย หากชีวิต
ของนางถูกกำหนดมาเพียงเท่านี้ ข้าก็ไม่อาจไปฝืนกฎแห่งกรรมได้"

คราวอิงเจิ้งผมเข้าใจว่าเขายังไม่ถึงที่ตายจึงรอดมาได้ แต่ถ้าคน
มันถึงคราว คอให้เอาข้างมาฉุดก็คงช่วยไม่ได้

"ไม่เห็นยากนี้ ข้ายังเคยฝืนมาแล้ว" เงินเซียงได้

"ถ้าเจ้าหมายถึงเรื่องของหมู่บ้านหลิวละก็ ข้าว่ามันคงไม่ใช่ความ
คิดที่ดีที่จะบุกไปรบกวนเพื่อเปลี่ยนบันทึกเป็นตายของเด็กคนนี้อะไร" ผม
หันไปกระซิบกับเขาอย่างรู้ความคิด "ที่สำคัญ คิดว่าทางนรกเองก็คง
หมายหัวเจ้าเอาไว้อยู่เหมือนกัน อย่าหวังจะทำอะไรได้ง่ายๆ อีกเลย"

"ข้าไม่ได้คิดจะทำอย่างนั้นเสียหน่อย" เจ้าหลานชายปฏิเสธ
หน้าตาย "เพียงแต่บอกว่าถ้าจะทำมันก็ได้ อยู่ที่ว่าเจ้าจะทำหรือไม่"

"หากคิดจะใช้พลังเทพยธิดาเด็กน้อยนั้นในตอนนี้ละก็ นายท่าน
เองก็อาจจะแยะเอาได้นะขอรับ" ไม่รู้ว่าฉันทกลงต้นขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไร แต่เขา
กลับส่งเสียงค้านออกมาทันทีเมื่อได้ยินความต้องการของเงินเซียง

นั่นสินะ พลังเทพของผมน่ะไม่พืดัน ถ้าขึ้นใช้สู้มั่วๆ ห่ามั่วหวัด
เจ็บ เป็นลมเป็นแล้งคอหน้าธารกำนัลเหมือนคราวที่แล้ว

"ถ้าเช่นนั้นที่ใช้พลังของเจ้ารวมกับข้าสิ" ข้อเสนอของเงินเซียงที่
อยู่ๆ ก็ผุดขึ้นมาทำให้ผมหันไปจ้องหน้าเขาอย่างไม่ค่อยเข้าใจ

เพิ่งรู้ว่าวิธีแบบนี้ด้วย น่าสนใจใช้ได้

"เจ้าแน่ใจหรือว่าทำได้"

"ข้าไม่แน่ใจ..."

อ้าว! ยังไงกันล่ะครับเนี่ยคุณหลานชาย

"แต่ว่าพลังของเรามีบางอย่างเชื่อมโยงถึงกันใช่หรือไม่เล่า อย่าง
เช่นคราวที่แล้วเจ้ากับข้าก็เห็นอดีตพร้อมกันตอนฝึกจิต ของแบบนี้ไม่ลอง
ไม่รู้ อย่างน้อยก็ดีกว่าไม่ทำอะไร"

"เจ้าพวกมามันก็ถูก..." ผมพยักหน้าพลางคิดตาม นานๆ ที่ความคิดของเจ้าเงินเชียงจะได้เรื่องได้ราว มันทำให้ผมออกอาการอึ้งๆ มินๆ ไปเล็กน้อย

"นายท่าน จะดีหรือขอรับ" ฉีหลงยังคงตั้งแง่ เข้าใจว่าคงเป็นห่วงผมเองก็เชื่อว่าจะไม่ห่วงตัวเอง เพราะรัฐสภาในช่วงเวลาที่ต้องสูญเสียพลังการวละมากๆ คิวมันโหดคิบขนาดไหน

"ฉีหลง ข้าว่าเจ้าอย่าเป็นห่วงไม่เข้าท่าน่า อย่างไรก็ตามเออร์หลวงก็ต้องทำได้อยู่แล้ว" หูหลิงจึงร่วมโหวตเข้าอีกเสียง นี่ถ้าเจ้าเห่าฟ้าอยู่ในห้องนี้ด้วยผมคงได้ผู้ร่วมโหวตช่วยตัดสินใจอีกหนึ่ง แต่เพราะคงไม่เหมาะที่จะเอามาเข้ามาในห้องคนป่วย เขาจึงหมดสิทธิ์หมดเสียงไป

แต่เอาเถอะ มาถึงขั้นนี้ เห็นคนจะตายตรงหน้าจะไม่ช่วยก็กระไรเป็นไฉนเป็นกัน!

"ลองดูก็ได้" ผมพยักหน้าตอบ พลางเดินเข้าไปหาเว่ยเหลียง ซึ่งยืนน้ำคาคลอลอยู่ข้างๆ เคียง ส่วนท่านดาท่านยายกำลังเฝ้าดูหลานตัวเองทั้งน้ำตา

"ขอข้านางงน้อยได้หรือไม่"

"คุณชายหลี่ ท่านเองก็มีความรู้ด้านวิชาแพทย์หรือ" เขาหันมาถามด้วยสีหน้าฉงนเต็มพิกัด

"จะว่าอย่างนั้นก็ได้อ" ผมตอบแบบรวบรัดได้ใจความเพราะไม่อยากพูดมาก เว่ยเหลียงมองอย่างสงสัย เขาหันไปพูดกับท่านดาท่านยายคุณันครู่หนึ่ง ทั้งคู่จึงหันมาทางผม

"คุณชายหลี่ ได้โปรดช่วยหลานสาวของพวกเราด้วยเถิด เรามีหลานเพียงคนเดียว ถ้านางเป็นอะไรไป..." ท่านยายเข้ามาจับแขนผมเขย่าพลางร้องให้พุ่มพ่ายปานจะขาดใจ

"ยายเฒ่าเอ๊ย เพียงแค่คุณชายหลี่ตามหมอมารักษา แล้วยังให้ใช้บ้านท่านเป็นที่คุ้มกะลาหัวก็ดีเท่าไหนแล้ว อย่ารบรจนท่านมากเลย" ท่านดาเข้ามาประคองไหล่ ดึงตัวภรรยาให้ออกห่างผมอย่างเจียมเนื้อเจียมตัว

เห็นแล้วก็อศสงสารไม่ได้

"เอาเถอะขอรับท่านตาท่านยาย แม้วิชาความรู้ข้าจะมีไม่มากแต่ ข้าพยายามอย่างสุดความสามารถ พวกท่านช่วยออกไปรอกทางค้ำนอก ก่อนจะได้หรือไม่"

ทั้งคู่คลั่งไปกับคำขอของผม ก่อนหันไปทางเว่ยเหลียงเหมือนขอความเห็น ชายผู้มีใบหน้าเหมือนเสนาศิแห่งแคว้นเว่ยนิ่งไปเล็กน้อย เขามองหน้าผมสลับกับเจ้าหลานชายแล้วจึงคัดสินใจ

"พวกเราไปรอกค้ำนอกก่อนเถอะ" ว่าแล้วจัดการต้อนสองตายายออกไปหน้าประตู เขาหันมามองพวกผม รวมทั้งคนป่วยอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนก้าวออกไปค้ำนอกและหันมาปิดประตู

ท่าทางจะยังระแวงสงสัยอยู่ไม่หาย แต่ก็ไม่น่าแปลกใจในเมื่อผมมันทำตัวน่าสงสัยเองนี่นา ก็ใครจะมีเวลาไปสรรหาเหตุผล คำอธิบาย หรือคำแก้ตัวดีๆ ได้ในตอนนี้จะครับ โดยเฉพาะในเวลาที่มีสมองของผมว่างเปล่าอย่างนี้

"เอาละรีบกันเถอะ" ผมก้าวเข้าไปนั่งลงที่หัวเตียงไม่รีรอ หายฝ่ามือให้เจ้าเงินเซียง ส่วนอีกข้างยกขึ้นอังหน้าผากที่ร้อนผ่าวของแม่หนูน้อยเหม่ยลี่ เจ้าหลานชายนั่งลงที่อีกด้านของเตียงอย่างว่าง่ายพลางคว้ามือมาประสานกับฝ่ามือของผม

ผ่านไปไม่ถึงอีกใจ หัวตัวของเขาปรากฏลำแสงสีขาวสว่างเรือง ก่อนที่มวลแสงนั้นจะไหลมารวมที่ฝ่ามือของเราสองคน และไหลเรื่อยผ่านตัวผมไปยังร่างของเด็กน้อย สร้างความอบอุ่นแผ่ซ่านไปทั่วร่าง เมื่อเห็นอย่างนั้นผมจึงหลับตาลงบ้าง พลางตั้งจิตให้มั่นคง รวบรวมพลังของตนเองเช่นกัน

ไม่รู้ว่ามีผ่านไปนานเท่าใด แต่เมื่อรู้สึกได้ถึงความร้อนที่ลกระดบลงเรื่อยๆ บนฝ่ามือที่สัมผัสหน้าผากแม่หนูน้อย รวมทั้งลมหายใจที่สม่ำเสมอของร่างเล็กๆ นั้น ผมจึงลืมตาขึ้น

"เราน่าจะสำเร็จใช่หรือไม่" เงินเซียงซึ่งลืมตาอยู่ก่อนแล้วเอ่ย

ถาม

"คิดว่าน่าจะเป็นเช่นนั้น" ผมสูดลมหายใจลึก พลังถอนฝ่ามือออก และดึงมือออกจากเจ้าหลานชายไปพร้อมกัน ลองตั้งสติขยับตัวก็พบว่าการใช้พลังรักษาชีวิตคนในครั้งไม่ได้กินแรงมากเช่นครั้งก่อนอีกแล้ว คงเพราะได้พลังของเจ้าเงินเชียงช่วยพยุงไว้

ควรจะขอบใจกันหน่อยสินะ

"ถ้าเช่นนั้นก็ดีแล้ว" เจ้าหลานชายลุกขึ้นพลงบิดเนื้อบิดตัว ขยับแข้งขาโดยไม่มีทีท่าว่าจะเหนื่อยอ่อน ทำให้ผมผล่อปากค้างพูดไม่ออก นี่สินะผลพวงของการกลืนยาพิษของไท่ซางเหล่าจวินเข้าไป คนเคียวจนเกือบจะหมดเตา ผมละยอมจริงๆ

"เจ้าไปเปิดประตูให้ท่านตาท่านยายเข้ามาดูหลานเถอะ" ผมกลักรื้อคำพูดที่คิดไว้เพราะรู้สึกว่ามันคงไม่ใช่เวลาพลงลุกขึ้นบ้าง รู้สึกหิวเล็กน้อยแต่อาการนั้นกลับหายไปอย่างรวดเร็ว

"เออร์หลานเจ้ารู้สึกยังไงบ้าง" หูหลิงเจียงเอ่ยถาม ขณะเงินเชียงเดินไปที่ประตู

"นั่นสิขอรับ ท่านไม่เป็นไรแน่นะขอรับ" ฉีหลงถาม แต่ผมรีบยกมือขึ้นตะปบลงไปบนแขนเพื่อหยุดยั้งเมื่อคนสามคนเดินสวนเจ้าเงินเชียงเข้ามา

"ข้าไม่เป็นไร" ผมตอบพลงพลิกตัวให้สองตายายและเว่ยเหลียงเข้าไปดูแม่หนูน้อยที่ใบหน้าเริ่มมีสีเลือดฝาด

"เหมยลี่ไขลดแล้ว!" เว่ยเหลียงอุทาน เขาหันมาทางผมด้วยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ "คุณชายหลี่ท่านทำได้อย่างไร"

"คุณชายหลี่ ไม่ว่าท่านจะอย่างไรแต่เราสองตายายขอบคุณท่านมากที่กรุณาช่วยเหลือ ขอบคุณจริงๆ"

ไม่ทันขาดคำเว่ยเหลียง ท่านยายกลับปราดเข้ามาคุกเข่าพลงฉวยมือผมไปบีบเสียนั่น แถมยังพูดไปร้องไห้ไปแทบฟังไม่ได้ศัพท์

นี่สินะคนเรา เสียใจก็ร้องไห้ ดีใจก็ร้องไห้ มันคงเป็นสัจธรรมที่ผม

แพ้วทางที่สุด

ผมรีบก้มลงประคองสองตายายที่ถูกเข้าโจทก์หัวลงกับพื้น ไม่มีเวลาได้ตอบคำถามของเว่ยเหลียง อยากจะบอกเหลือเกินว่าแค่ไม่มาคุกเข่าหรือค่านับให้รู้สึกเหมือนอายุจะสั้นบ่อยๆ ก็นับว่าเป็นคำขอบคุณที่ดีแล้ว

"ในเมื่อหลานสาวท่านศิขิ่นก็ดีขึ้นแล้ว พวกท่านก็พักอยู่ที่นี้ก่อน รอนางให้หายคิค่อยกลับบ้านก็แล้วกัน"

ถือคติช่วยคนก็ต้องช่วยให้ถึงที่สุด เพราะฉะนั้นเรื่องนี้จึงเป็นเรื่องที่ผมคิดเอาไว้แล้ว

"จะคิหรือ ท่านนี้ก็นับว่าרבทวนท่านมากจนไม่รู้จะตอบแทนอย่างไร" ท่านตาว่พลางมองหน้ากับท่านยายไปมา บ่งบอกความเกรงใจและเจียมตัว มองแล้วอดยิ้มไม่ได้

"ไม่หอรอก บ้านนี้กว้างขวางใหญ่โต มีพวกท่านมาเพิ่มคงไม่ทำให้คับแคบขึ้น อีกทั้งข้างนอกฝนกำลังตก พาเด็กไปพบกับสภาพอากาศอย่างนี้รังแต่จะทำให้ร่างกายทรุด" ผมร่ายยาวยกแม่น้ำทั้งห้า หันไปทางเว่ยเหลียงที่ยืนอิงอยู่ "ส่วนเจ้า เว่ยเหลียง เจ้าเองก็ต้องอยู่ที่นี้ด้วย"

"แต่ว่าข้าสร้างความลำบากให้ท่านมานานแล้ว..." เขาค้างท่าจะปฏิเสธ แต่ชักว่าผมไปเยอะ

"ถ้าเจ้าเห็นว่าทำให้ข้าลำบากก็จงตอบแทนด้วยการทำงานให้ท่านพ่อกับข้าอยู่ที่นี้ ใช้ร่างกายและมันสมองของเจ้าทั้งหมดที่มีตอบแทนจวนเสนาฯ"

มัดมือชกขนาดนี้ ถ้ายังปฏิเสธก็ให้มันรู้ไป

"ถ้าเช่นนั้น ข้าขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยครับ คุณชายหลี่...เอ่อ...นายน้อยเอ๋อร์หลง" เขาพยักหน้า ก้มศีรษะคารวะอย่างสวยงามเหมือนคนที่ได้รับการอบรมมาอย่างดี พลังสงี่ยมที่ดูยิ่งใหญ่ก็เหมือนเว่ยฉือวี่ให้ผม

ยังคิที่ยังจำได้ว่าผมให้เขาเรียกด้วยชื่อเอ๋อร์หลง

"หย่า...คุณชายหลี่ มาคุณี่สิ!"

เสียงเรียกขจัดจังหวะของเจ้าเงินเชียงคังแว่วมาเข้าหู นั่นทำให้ผม

แทบจะทอคอนใจออกมาเป็นครั้งที่สามล้าน

ตอนไม่มีใครละเรียกกุณชายหลีชะคล่อง แต่พออยู่ต่อหน้าคนอื่น
เจ้านี่คันลิ้มตัวทุกที มันน่า...

ผมมองสบตากับเว่ยเหลียง ก่อนหันไปที่สองตายาย กำชับให้ทั้งคู่
อยู่ในห้องแล้วจึงวิ่งตามเสียงออกไปยังระเบียงค่านนอก

สองหูได้ยินเสียงฮือฮาแตกตื่นของผู้คนระคนกับเสียงฝนที่ตกพรำๆ
ไม่ขาดสาย ไม่จำเป็นต้องถามให้ยาก เพราะเมื่อโผล่หน้าออกมาภายนอก
และเห็นกลุ่มคนกำลังจับตาดูบนท้องฟ้าเป็นตาเดียว ผมก็รู้ได้ทันทีว่า
สาเหตุที่เจ้าเงินเซียงถึงกับต้องเรียกผมออกมาสัมผัสด้วยตามันอยู่ที่ไหน

ผมเงยหน้าขึ้นไปบนท้องฟ้าซึ่งปกคลุมด้วยเมฆฝนคำทะมึน และ
แล้วสายตาก็ปะทะกับเจ้าสิ่งนั้น!

มังกรขนาดใหญ่คนหนึ่งฉวัดเฉวียนอยู่บนท้องฟ้าเหนือเมืองก็จู้
ควงทาววับของมันจ้องลงมายังเบื้องล่าง เห็นได้ในระยะไกล

"มังกรคนนั้นมันมาจากไหน" เงินเซียงถามขึ้น

ผมคิดว่าพอจะรู้ แต่ว่า...

ตอนนี้คงไม่ใช่เวลาที่เหมาะจะมานั่งอธิบายละมัง!